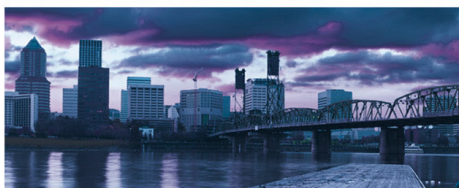

3. DIEĽ FENOMÉNÁLNEJ DIMILY TRILÓGIE

Vieš,
že *mi*
chýbaš?

ESTELLE MASKAME

COOL
BOO *ROCK*

Vieš, že mi chýbaš?

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Estelle Maskame

Vieš, že mi chýbaš? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vieš,
že mi
chýbaš?

E S T E L L E M A S K A M E

Original English language edition first published in 2016 under the title
Did i Mention I Miss You? by Black & White Publishing Ltd.
Copyright © Estelle Maskame 2016
Translation © Ema Liptáková 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1537-9
ISBN e-knihy 978-80-566-1576-8 (1. zverejnenie, 2020)

Venujem všetkým chlapcom a dievčatám, ktorí sú ako Tyler a Eden.

No te rindas.

PodĎakovanie

Ako zvyĎajne Ďakujem svojim ĎitateĎom, ktorí tento prĕbeh od zaĎiatku sledovali s oddanosťou a láskou. Bez vás by som to nebola dokázala, preto vám budem navĎzdy vĎaĎná. Ďakujem svojej rodine, predovšetkým rodiĎom Fenelle a Stuartovi za trpezlivosť a podporu poĎas piatich rokov, keĎ som pracovala na tejto trilógii. Svojim najlepším priateľom Ďakujem za to, že mi pomohli udržať si zdravý rozum. Ďakujem svojim editorkám Karyn, Kristen a Janne za odbornosť a vedenie aj za ich nadšenie a starostlivosť o prĕbeh Tylera a Eden. Moje poĎakovanie patrí všetkým vo vydavateľstve Black & White za tvrdú prácu, ktorú urobili na tejto trilógii. Ste úžasní. Ďakujem, že som sa v posledných týždňoch, keĎ som knihu dopisovala, cítila v kancelárii ako doma. Nemohla by som ťiadať o lepšiu skupinu Ďudí a som nesmierne šťastná, že ste ma zaradili medzi vašich autorov. Umožnili ste splnenie môjho sna. Ďakujem vám.

Voda je studená, ale to mi nebráni vojsť do nej aspoň po členky. Svoje conversky držím v rukách, šnúrky mám omotané okolo prstov a ako zvyčajne začína fúkať vietor. Je priveľká tma, takže nevidím ďalej ako za nízke vlny, no aj tak počujem, ako sa oceán okolo mňa prelieva a hučí. Pomaly zabúdam, že tu nie som sama. Z diaľky ku mne zaznieva vystreľovanie ohňostroja, smiech a hlasy, čiže zvuky, ktoré sprevádzajú oslavy a radosť. Takmer som zabudla, hoci len na sekundu, že je štvrtý júl.

V tom okamihu vo vode popri mne prebehne dievčina a preruší ticho aj jemný príboj. Naháňa ju nejaký chalan. Zrejme je to jej priateľ. Keď ma tesne mŕňa, nechtiac ma postrieka vodou. Nahlas sa zasmeje, schmatne dievčinu a pritisne si ju k sebe. Mimovoľne zaškriepem zubami a pevne zovriem ruky okolo šnúrok. Títo ľudia sú približne rovnako starí ako ja, no nikdy predtým som ich nevidela. S najväčšou pravdepodobnosťou nie sú odtiaľto, zrejme sú z niektorého susedného mesta a do Santa Monicy len prišli osláviť starý dobrý Deň nezávislosti. Nechápem prečo. Oslava štvrtého júla tu vôbec nie je pôsobivá. Ohňostroje sú zakázané, čo je – popri nemožnosti vlastnoručne si v Oregone natankovať benzín do auta – druhý najdebilnejší zákon, s akým som sa vo svojom živote stretla. Takže tu nie je nijaký ohňostroj, iba tie, ktoré vidno a počuť z Marina del Rey na juhu a zo štvrte Pacific Palisades na severe. Je krátko po deviatej večer, takže obe predstavenia sa práve

začali. V diaľke sa na oblohe rozsvetujú kytice farieb, malé a roztrasené, evidentne však stačia na uspokojenie turistov aj miestnych obyvateľov.

Dvojica mladých ľudí sa práve vo vode, v tme pod Pacific Parkom, bozkáva. Odvrátim oči a pomaly vykročím od móla. Brodím sa Tichým oceánom a vzdďľujem sa od oslavy Dňa nezávislosti. Hore na móle sa tlačia davy ľudí, ale tu dole na pláži nie je ani zďľaleka tak plno, takže mám dosť miesta na dýchanie. Tento rok v súvislosti s oslavami necítim nijaké vzrušenie. Naopak. K tomuto dňu sa viaže priveľa spomienok, ktorým sa chcem vyhnúť, a tak pokračujem v chďľdzi a idem po pobreží ďľalej a ďľalej.

Zastanem až vtedy, keď Rachael zakričí moje meno. Úplne som zabudla, že čakám, kedy sa vráti. Otočím sa a uvidím svoju najlepšiu priateľku, ktorá napoly skáče a napoly beží mojim smerom. Okolo hlavy má uviazanú šatku s americkou zástavou a v ruke nesie dve zmrzliny. Pred pätnástimi minútami po ne utekala do bistra Soda Jerk, ktoré, podobne ako ostatné obchodíky na móle, dnes mimoriadne zatvára neskôr než zvyčajne.

„Pribehla som tam tesne pred tým, ako zatvorili,“ poznamená trochu zadýchane. Zastane, a zatiaľ čo jej vrkoč povieva okolo pliec, obľizne zmrzlinu, ktorá jej stiekla na ukazovák, a jeden kornútik mi podá.

Vykročím z vody, podľľdem k nej a poďľakujem sa jej úsmevom. Celý večer som ticho, lebo nedokážem predstierať, že som v poriadku, že som šťastná ako všetci ostatní. Voľnou rukou si vezmem zmrzlinu, v druhej ruke drďľím červené conversky – obuť si červené topánky je najväčší prejav patriotizmu, ktorého som dnes schopná – a hodím rýchly pohľad na zmrzlinu. Volá sa Kolotoč a je pomenovaná po skutočnom kolotoči, ktorý stojí v budove hipodrómu na móle. Bistro Soda Jerk sa nachádza na rohu budovy. Za tri týždne, čo som doma, sme sem prišli na zmrzlinu už veľa ráz. Vlastne mám dojem, že v týchto dňoch chodíme skôr na zmrzlinu ako na kávu. Prináša nám oveľa viac potešenia.

„Všetci sú na móle,“ pripomenie mi Rachael. „Možno by sme mali ísť hore,“ dodá opatrne, ani čoby čakala, že jej okamžite skočím do reči rezolútnym odmietnutím. Modré oči sklopí k zmrzline a poriadne si lizne.

Kým prehľta, ponad jej plece zablúdím očami k mólu. Ruské koleso predvádza svoje každoročné predstavenie k oslave Dňa nezávislosti, počas ktorej sa na ňom postupne rozsvetujú tisíce červených, modrých a bielych žiaroviek. Predstavenie sa začalo tesne po ôsmej, čiže pri západe slnka. Niekoľko minút sme ho sledovali, ale po chvíli nám začalo pripadať nudné. Potlačím povzdych a pohľad presuniem k drevenému chodníku. Je príliš preľudnený, no už nechcem dlhšie pokúšať Rachaelinu trpezlivosť, a tak súhlasím.

Otočíme sa a vykročíme po pláži. Prepletieme sa pomedzi ľudí, ktorí trávajú večer na piesku, a mlčky lížeme zmrzliny. Po niekoľkých minútach zastanem, aby som sa obula.

„Už si našla Meghan?“

Kým si zaväzujem šnúrky, zadívam sa na Rachael. „Nevidela som ju tu.“

Ak mám byť úprimná, vôbec som ju nehládala. Meghan je naša bývalá kamarátka a zdá sa, že je len to. Nič viac. Lenže aj ona prišla na leto domov, a preto sa Rachael pokúša znova oživiť naše bývalé trio.

„Nakoniec ju nájdeme,“ podotkne a vzápätí zmení tému. „Počula si, že tento rok je ruské koleso naprogramované na rytmus piesne skupiny elektronickej dvojice Daft Punk?“ Skočí pred mňa, v piesku urobí piruetu a potom pritancuje naspäť ku mne. Chytí moju voľnú ruku a pritiahne si ma k sebe. Široko a žiarivo sa na mňa usmeje a otočí ma okolo seba. Neochotne a navzdory skutočnosti, že nehrá nijaká hudba, si s ňou chvíľu zatancujem. „Ďalšie leto, ďalší rok.“

Opatrne, aby mi nespadla zmrzlina, sa jej vytrhnem, ale neprestanem ju pozorovať. Stále sa kníše, ďalej tancuje na pieseň, ktorá znie len v jej hlave. Potom zatvorí oči a spraví ďalšiu piruetu. Zatiaľ

premýšľam o jej slovách. *Ďalšie leto, ďalší rok.* Už štvrtý rok sme najlepšie kamarátky a napriek miernemu vlašajšiemu ochladnutiu sme si bližšie ako kedykoľvek predtým. Nebola som si istá, či mi niekedy odpustí chyby, ktorých som sa dopustila, no urobila to. Nechala to tak, lebo bolo dôležitejšie sústrediť sa na podstatnejšie veci. Napríklad zásobiť ma dostatočným množstvom zmrzliny a brať ma na výlety po celom štáte, aby ma rozptýlila a aby som sa cítila lepšie. Zúfale časy si vyžadujú najlepších priateľov. Navzdory tomu, že krátko nato nastal čas môjho odchodu do Chicaga, kde som strávila celý rok v snahe prežiť prvý ročník štúdia na vysokej škole, zostali sme najlepšími priateľkami. Teraz budem až do septembra v Santa Monice, takže máme dva mesiace, ktoré môžeme stráviť spolu.

„Priťahuješ pozornosť,“ konštatujem a kútiky mojich úst sa zdvihnú do úsmevu.

Prudko otvorí oči, líca jej zaleje rumenec a rozhladne sa na všetky strany. Niekoľkí ľudia pozorujú jej tichý tanec.

„Je čas vypadnúť,“ zašepká. Chytí ma za zápästie a rozbehne sa. Vlečie ma za sebou cez celú pláž, od nôh jej odletuje piesok a po okolí sa rozlieha jej smiech.

Nemám inú možnosť, ako letieť za ňou. Nebežíme dlho, len zopár metrov, iba tak ďaleko, aby sme sa dostali od jej divákov.

„Na svoju obranu,“ zakucká sa, „musím poznamenať, že štvrtého júla má každý právo vyzeráť ako idiot. Je to rituál, ktorý zdôrazňuje skutočnosť, že sme slobodný národ, teda že si môžeme robiť, čo sa nám zachce.“

Prajem si, aby to tak bolo. Za devätnásť rokov svojho života som sa naučila, že väčšinou nemôžeme robiť, čo chceme. Nemôžeme si sami natankovať benzín. Nemôžeme vstupovať tam, kde je vstup zakázaný. Nesmieme bozkávať svojich nevlastných bratov. Samozrejme, všetky tieto veci robiť môžeme, ale iba vtedy, keď máme dosť odvahy na to, aby sme neskôr čelili následkom.

Zagúľam očami. Ako vystupujeme po schodoch, hudba z móla je čoraz hlasnejšia. Ruské koleso stále blíká červeno, modro a bielo.

Vysvietený je aj zvyšok parku, hoci nie vlasteneckými farbami. Razíme si cestu horným parkoviskom, prepletáme sa pomedzi autá, ktoré sú zaparkované priveľmi blízko seba, keď vtom uvidím Jamieho. Je tu so svojou frajerkou Jen, s ktorou chodí už takmer dva roky. Na rohu parkoviska ju tisne k dverám starého ošumelého chevrole-tu. Obchytávajú sa. Zjavne.

Rachael si ich evidentne tiež všimla, lebo zastane vedľa mňa a zadíva sa na nich. „Počula som, že sú s ním dosť veľké problémy,“ zašepká. „Je ako miniatúrna blond verzia svojho brata, keď bol v rovnakom veku.“

Pri zmienke o Jamieho bratovi, ktorý je zároveň mojím nevlastným bratom, takmer automaticky vrhnem na Rachael varovný pohľad. Nehovoríme o ňom. Nikdy nevyslovujeme jeho meno. Už nie. Rachael zaregistruje náhle napätie na mojej tvári a môj našťavaný výraz. Uvedomí si svoju chybu, bezhlasne sa ospravedlní a ústa si prikryje dlaňou.

Trochu sa uvoľním a ešte raz sa obzriem na Jamieho a Jen, ktorí sa stále bozkávajú. Odvrátim pohľad, zvyšnú zmrzlinu odhodím do neďalekého odpadkového koša, odkašlem si a zakričím: „Nezabudni dýchať, Jamie!“

Rachael sa potichu zachichoce a hravo ma potľapká po pleci. Keď Jamie odtiahne hlavu od Jen, s lesknúcimi sa očami a so strapatými vlasmi, zdvihnem ruku a zamávam naňho. Na rozdiel od Jen, ktorá v okamihu, keď ma zbadá, takmer umrie od hanby, môj nevlastný brat sa iba našťve, rovnako ako vždy, keď sa mu pokúsim niečo povedať.

„Trhni si, Eden!“ zahuláka cez celé parkovisko a jeho drsný hlas sa ešte dlho odráža medzi autami. Schmatne Jen za ruku, otočí sa a vlečie ju opačným smerom. Tipujem, že celý večer sa pokúša vyhýbať Elle, lebo keď chce byť človek so svojou frajerkou, rozhodne netúži po tom, aby ho pristihla jeho mama.

„Stále sa s tebou nerozpráva?“ opýta sa Rachael, keď sa prestane chichotať.

Pokrčím plecami, a zatiaľ čo znova vykročím, prstami si prehrabnem končeky vlasov. Siahajú mi tesne pod plecia, lebo v zime som sa dala ostriať. „Minulý týždeň ma požiadal, aby som mu podala soľ,“ zamyslím sa. „Počíta sa to?“

„Nie.“

„V tom prípade sa so mnou stále nerozpráva.“

Jamie ma nemá veľmi rád. Nie preto, lebo má sedemnásť a má ku mne dosť vyhranený postoj, ku ktorému z ničoho nič dospel minulý rok, ale preto, lebo mu je zo mňa na vracanie. Aj z jeho staršieho brata. Ani jedného z nás nemôže vystáť. Nezáleží na tom, koľko ráz som sa ho usilovala presvedčiť, že už mu to nemusí robiť starosti, odmieta mi veriť. Zvyčajne odíde a cestou za sebou zabuchne jedny alebo dvojce dverí. A tak, kým s Rachael mierime na hlavnú promenádu, na ktorej je rovnako rušno ako pred hodinou, len frustrované vzdychnem. Je tu množstvo rodičov s malými deťmi a hŕba psov, ktoré uhýbajú pred davmi ľudí. Prechádzajú sa tu zamilované dvojice podobné páru, ktorý sa muckal vo vode. Nemôžem sa na nich pozeráť. Držia sa za ruky a usmievajú sa na seba. Zviera sa mi z toho žalúdok. No nie tak, že by ma v ňom príjemne štekľilo, skôr sú to bolestivé kŕče. Práve dnes a práve tu nenávidím každú dvojicu, ktorú stretnem.

Po niekoľkých minútach Rachael zastane a začne sa rozprávať s dvoma dievčatami, s ktorými chodila do školy. Matne si spomínam, že pred rokmi som ich občas videla v škole alebo som ich stretla na promenáde. V skutočnosti ich nepoznám, ibaže ony mňa poznajú. Teraz ma už poznajú všetci.

Som „ona“. Som „tá“ Eden. Som dievča, na ktoré všetci hľadia s odporom, na ktoré sa všetci uškŕňajú a ktorému sa smejú. Presne to isté sa deje aj teraz. Nezáleží na tom, ako usilovne sa pokúšam venovať tým dievčatám vrúcny úsmev, nikdy mi ho neoplatia. Strelia po mne nenávisťnými pohľadmi, potom sa odo mňa odvrátia a postavlia sa bližšie k Rachael, takže ma od nej úplne odrežú. Zovriem pery, ruky si prekrížim cez prsia, a zatiaľ čo čakám, kým sa s nimi Rachael dorozpráva, otrávene kopem do kúska dreva.

Stáva sa mi to, vždy keď sa vrátim do Santa Monicy. Ľudia ma tu nemajú radi. Považujú ma za bláznivú čudáčku. Pravdaže, existuje niekoľko výnimiek, ako je moja mama a Rachael, ale to je všetko. Všetci ostatní, napriek tomu, že nepoznajú celý príbeh, ma len odsudzujú. Myslím si, že najhoršie to bolo, keď som prišla domov na Deň vďakyvzdania. Bolo to prvý raz, čo som pricestovala domov po septembrovom odchode na vysokú školu. Kým som nebola doma, tá informácia sa dostala von a rozšírila sa ako lesný požiar, takže do Dňa vďakyvzdania to vedeli úplne všetci. Spočiatku som netušila, o čo ide a prečo sa ku mne zrazu všetci správajú úplne inak. Nechápala som, prečo Katy Vanceová, dievčina, s ktorou som na strednej škole chodila na niekoľko predmetov, sklonila hlavu a vykročila opačným smerom, len čo som na ňu mávla. Nevedela som, prečo sa dievča, ktoré v supermarkete sedelo za pokladnicou, začalo so svojou kolegyňou chichotať, len čo som sa otočila na odchod. Nerozumela som, prečo sa tieto veci dejú, kým som v nedeľu nestála na losangeleskom letisku a nečakala na let do Chicaga. Pristúpila ku mne dievčina, ktorú som nikdy v živote nevidela, a ticho sa ma opýtala: „Ty si tá, čo chodila so svojím nevlastným bratom, však?“

Rachael sa nerozpráva dlho. Každých niekoľko sekúnd sa obozretne mrkne mojim smerom, ani čoby sa pokúšala odhadnúť, či som v poriadku. Napriek tomu, že v snahe ubezpečiť ju, ako mi je fajn, vždy nenútene pokrčím plecami, radšej rozhovor ukončí a vyhovorí sa, že musíme niekde ísť, hoci nikam ísť nemusíme. Práve preto mám Rachael tak rada.

„Ak chceš, už s nimi nikdy neprehovorím,“ navrhne mi pevným hlasom, len čo jej bývalé spolužiačky odídu. Zmrzlinu odhodí do odpadkového koša a chytí ma pod pazuchu. Zvrtné ma smerom k Pacific Parku tak prudko, že ma zabolí krk.

„Ak mám byť úprimná, už mi to vôbec neprekáža,“ pokúsim sa ju presvedčiť.

Dáme sa unášať davom, ktorý v strede vôbec nie je taký hustý, ako sa zdalo, takže sa nebránim a nechám ju, aby ma ťahala stále vpred.

„Ehm, ehm,“ zamrmle Rachael na znamenie, že mi neverí ani slovo.

Chcem sa s ňou hádať, chcem jej povedať, že *naozaj som v poriadku, že sa cítim dobre, že je všetko fajn*, lenže prv než stihnem otvoriť ústa, našu pozornosť upúta niečo iné.

Akoby odnikiaľ sa naším smerom zrazu valí Jake Maxwell. Do kráča k nám a prinúti nás prudko zastať. Je to náš starý priateľ, podobne ako Meghan, a dnes sme sa s ním už rozprávali. Bolo to pred niekoľkými hodinami, keď bol ešte pomerne triezvy. Teraz sa to už o ňom rozhodne nedá povedať.

„Tu ste, kočky!“ Siahne po našich prepletených rukách, rozdelí nás, chytí nás za ruky a každej z nás naznačí bozk na hánky prstov.

Jake, ktorý študuje v Ohio, po prvý raz prišiel na leto domov. Keď sme ho stretli predtým, prvýkrát po dvoch rokoch, prekvapilo ma, že si nechal narásť bradu. Jeho zase prekvapilo zistenie, že do teraz žijem v Santa Monice. Z nejakého dôvodu sa domnieval, že už dávno som sa presťahovala naspäť do Portlandu. Okrem brady a mylných predstáv sa však vôbec nezmenil. Stále je sukničkář a absolútne sa to nepokúša skrývať. Na Rachaelinu otázku, ako sa má, odpovedal, že nie veľmi dobre, lebo nedávno sa s ním rozišli obe jeho frajerky a doteraz nerozumie prečo. Ja som to uhádla hneď.

„Odkiaľ stále berieš to pivo?“ opýta sa ho Rachael. Zvráští nos a vytrhne si ruku z jeho zovretia. Musí hovoriť nahlas, aby prekričala hudbu, ktorá sem zaznieva z Pacific Parku.

„Od Tídžeja,“ zasmeje sa Jake. Pre prípad, že by sme nevedeli, o kom hovorí, zagúľa očami, obzrie sa ponad plece a palcom ukáže do diaľky za seba. Tídžej má byť pri pláži. Ako by som na to mohla zabudnúť? Pri spomienke naň sa mi zdvihne žalúdok. „Poslal ma sem zohnať nejakých ľudí. Máte chuť zájsť k nemu na večierok?“ Pri tom slove sa mu rozžiaria oči. Mám problém brať vážne tielko, ktoré má na sebe. Je na ňom orol umiestnený na pozadí americkej zástavy a pod nohami má veľkými tučnými písmenami napísané SLOBODA. Vyzerá to veľmi smiešne, ale ani zďaleka nie tak šiale-

ne ako falošné tetovanie v tvare orla, ktoré s hrdosťou predvádza na ľavom líci. Začínam uvažovať, či sa naozaj opil iba z piva.

„Večierok?“ zopakuje Rachael.

Vymeníme si pohľady. Okamžite jej vidím na očiach, že tam túži ísť.

„Hej, hej,“ povie nadšene Jake a vyškiera sa na nás cez svoju hustú bradu. „Je tam pivo a všetko! No tak, poďte. Je predsa Deň nezávislosti! A navyše víkend. Musíte ísť! Budú tam všetci.“

Zamračím sa. „Všetci?“

„Tíďžej a všetci ostatní. Meghan a Jared už sú tam. Dean príde neskôr. Tuším sa objaví aj Austin Camer...“

„Ja nejdem.“

Jake sa zarazí a úsmev na jeho tvári vystrieda zamračený výraz. Naštvané sa pozrie na Rachael a pokojne by som sa stavila, že na chvíľu vyvrátil oči dohora. Keď krvou podliate oči uprie znova na mňa, schmatne ma za plecía a jemne mnou zatrasie. „Halóóó!“ Teatrálne vytreští oči a predstiera, že skúma každý štvorcový centimeter mojej tváre. „Dočerta, kde je Eden? Viem, že som ťa už veľmi dlho nevidel, ale za tie dva roky sa z teba predsa nemohla stať táto nudná baba.“

Znechutene sa vymaním z jeho zovretia a o krok cúvnam. Vzhľadom na to, že to nie je môj blízky kamarát a vlastne už ani kamarát, nepovažujem za nutné spovedať sa mu. Preto zostanem ticho, zízam na svoje tenisky a dúfam, že Rachael zasiahne a ako zvyčajne ma zachráni, lebo v poslednom čase sa spolieham iba na ňu. Spolieham sa na Rachael a na jej vysvetlenie všetkým naokolo, že so svojím nevlastným bratom som nikdy nechodila a že s ním nikdy chodiť nebudem. Spolieham sa na ňu, že mi pomôže vykorčuľovať zo situácie, v ktorej by som mohla natrafiť na Deana. Po všetkom, čo sa stalo, sa stále príšerne hanbím ukázať sa mu na oči a vôbec nepochybujem o tom, že ani Dean nestojí o stretnutie so mnou. Nikto nemá záujem vidieť sa so svojou bývalou frajerkou, predovšetkým vtedy, keď ho podviedla.

Našťastie zakrátko začujem, ako Rachael vraví: „Ak tam nechce ísť, nemusí.“

Stále zízam na svoje tenisky, lebo vždy keď sa Rachael postaví na moju obranu, cítim sa slabšia a úbohejšia než predtým.

„Nemôžeš sa mu vyhybať navždy,“ zamumle Jake. Zrazu znie jeho hlas vážne, a keď zdvihnem hlavu, uvedomím si, že dôvod, prečo na ten večierok nechcem ísť, mu je úplne jasný. Je to Dean. Nemôžem to poprieť, a tak iba pokrčím plecami a začnem si šúchať spánky. Samozrejme, mám aj druhý dôvod. Práve z toho druhého dôvodu sa mi zviaa žalúdok. V tom byte som už raz bola. Bolo to pred tromi rokmi a bola som tam so svojím nevlastným bratom. Zo všetkých dní v roku tam práve dnes naozaj nechcem ísť.

„Ty choď,“ navrhne Rachael po krátkom tichu. Vidím, ako zúfalo túži ísť na ten večierok, ale nechce ma nechať samu, preto ponuku najskôr odmietne. To najlepšie priatelia robia. Lenže najlepšie priatelia sa vedia dohodnúť aj na kompromise. Rachael so mnou strávil takmer celý večer v snahe ubezpečiť sa, že v tento obávaný deň budem v poriadku, preto si zaslúži trochu zábavy. Koniec koncov, štvrtý júl pripadol na piatok a mnohí ľudia sa to usilujú využiť čo najviac. Mala by to urobiť aj Rachael. „Ja pôjdem pohľadať Ellu.“ „Nemusím tam ísť.“

Je mi jasné, že klame. „Rachael,“ oslovím ju odhodlane a kývnem hlavou k bytu, v ktorom sa koná večierok. „Choď.“

Znepokojene si hryzie spodnú peru a na okamih sa zamyslí. Dnes nepoužila takmer nijaký mejkap – v poslednom čase ho používa len zriedka –, takže vyzerá maximálne na sedemnásť, rozhodne nie na svojich dvadsať. „Si si istá?“

„Stopercentne.“

„Tak poďme!“ zajasá Jake. Na líci s vytetovaným orlom sa mu objaví pôvodný panovačný úškrn, natiahne sa po Rachaelinej ruke a prudko ju pritiahne k sebe. „Čaká nás večierok!“ Moju priateľku začne ťahať preč a vlečie ju po drevenej promenáde čoraz ďalej od móla. Rachael mi ešte stihne zamávať na rozlúčku a potom zmiznú v dave.

Len čo osamiem, pozriem sa na mobil, aby som zistila, koľko je hodín. Je krátko po pol desiatej. Ohňostroje v Marina del Rey aj v Pacific Palisades sa skončili a mnohí ľudia už zamierili domov. V zozname kontaktov vyhladáam Ellino číslo a zavolám jej. Moja mama a jej priateľ Jack majú, žiaľ, nočnú, takže tu na môle oslavuje Deň nezávislosti len môj otec s mojou nevlastnou mamou. Sme dohodnutí, že ma vezmú domov, a tak nemám inú možnosť, ako ich vyhľadať. Oveľa horšie však je, že tento týždeň bývam u otca.

Keď má človek rozvedených rodičov, je to hrozné. Musím sa sťahovať z domu do domu. K otcovi chodím len veľmi nerada. Som si istá, že otec to neznáša ešte väčšmi ako ja, predovšetkým preto, lebo náš vzťah je neznesiteľne napätý a rozpačitý. Rovnako ako Jamie, aj otec sa so mnou rozpráva iba v nevyhnutných prípadoch.

Ella práve s niekým telefonuje, a tak je môj hovor rovno presmerovaný do odkazovej schránky. Nenechám jej odkaz, len čo najrýchlejšie zruším hovor. Hoci predstava, že by som mala zavolať otcovi, ma desí, vyhladáam v mobile jeho meno a zavolám mu. Zatiaľ čo počúvam vyzváňací tón, so zamračeným výrazom čakám, kedy začujem jeho drsný hlas.

Ako tak stojím na drevenej promenáde s mobilom pritisnutým k uchu, pričom okolo mňa prúdi dav ľudí, niečo znenazdajky upúta moju pozornosť. Je to môj najmladší nevlastný brat Chase. Postáva pred reštauráciou Bubba Gump a je sám napriek tomu, že by sám byť nemal. Navzdory osamotenosti sa netvári ustarostene. Skôr sa znudene prechádza sem a tam.

Prestanem telefonovať otcovi a zamierim k Chaseovi. Keď si všimne, že sa k nemu blížim, okamžite zastane a zatvári sa zarazene.

„Kde máš kamarátov?“ opýtam sa, keď prídem bližšie. Rozhliadnem sa na všetky strany a hľadám skupinku chlapcov, ktorí čoskoro nastúpia na strednú školu, ale nikde ju nevidím.

Chase si na ukazovák namotá hrubý prameň blond vlasov. „Šli autobusom do Venice, ale ja som s nimi nešiel, lebo...“

„Lebo ti mama povedala, aby si neodchádzal z móla,“ dokončím a Chase prikývne. So svojím okruhom priateľov má sklon dostávať sa do problémov, no našťastie je dosť múdry na to, aby vedel, kedy nemá porušovať pravidlá. Som presvedčená, že ani rodičia jeho kamarátov by neboli nadšení, keby vedeli, že ich deti sa v Deň nezávislosti vydali do Venice. Dnes večer tam určite panuje dosť divoká atmosféra, som vážne rada, že Chase zostal tu. „Chceš sa potulovať so mnou?“

„Jasné.“

Objímam ho okolo pliec a odtiahnem ho od reštaurácie smerom k Pacific Parku. Chase zbožňuje arkádové hry, lenže skôr ako sa dostaneme do blízkosti herne, musím zastať, lebo mi začne zvoniť mobil. Len čo zistím, že mi volá otec, najmenej päť sekúnd sa psychicky pripravujem a až potom sa ohlásim.

„Čo si chcela?“ zavrčí odmerane. Koniec koncov, ako vždy.

Trochu sa odtiahnem od Chasea, mobil si pritisnem tesnejšie k uchu a poviem: „Nič. Len som chcela vedieť, kde ste.“

„V aute,“ odsekne otec, ako keby čakal, že to dávno viem. „Ponáhľaj sa za nami, lebo inak budeš musieť o odvoz poprosiť svojho brata, ktorý ťa určite neodvezie.“

Namiesto odpovede rýchlo ukončím hovor. Väčšina mojich telefonátov s otcom sa končí práve tak, že jeden z nás jednoducho zloží v polovici vety. Aj naše konverzácie zoči-voči bývajú podobné. Zvyčajne jeden z nás zlostne odíde. Musím sa priznať, že ja zväčša ukončujem telefonické hovory a otec odíde, keď stojím oproti sebe.

„Kto to bol?“ opýta sa Chase, keď sa k nemu znova otočím.

„Ideme domov,“ poviem, vďaka čomu sa vyhnem odpovedi na jeho otázku. Nie preto, lebo Chasea nezaujíma skutočnosť, že sa s otcom neznášame, ale keď ide o zvyšok rodiny, je jednoduchšie udržať napätie na minime. Nech už za rodinu považujem čokoľvek. Pritiahnem si Chasea k sebe a bok po boku sa vzdľujeme od Pacific Parku a približujeme sa k mestu. „Dnes arkádové hry nebudú.“

Chase pokrčí plecami. „Už som vyhral kopu lístkov.“

„Koľko?“

Samolúbo sa usmeje a potľapká si zadné vrecká na šortkách, ktoré sa nadúvajú žltými lístkami. „Vyše sedemsto.“

„To nemyslíš vážne! Na čo si ich šetríš?“

„Chcem dosiahnuť dvetisíc.“

Zatiaľ čo kráčame po drevenej promenáde k Ocean Avenue a k autu, bavíme sa o arkádových hrách, lístkoch, ruskom kolese, ohňostroji a o Venice. Parkovanie v Deň nezávislosti je vždy neuveriteľne náročné a po niekoľkominútovej hádke s Chaseom o tom, kde otec na začiatku večera zaparkoval, zistím, že sa mylím. Neparkujeme severne od hlavnej cesty, ako som si myslela, ale južne od nej, v blízkosti križovatky Pico bulváru a Tretej ulice. Je to asi kilometer odtiaľto, takže sa musíme poponáhľať. Otec nemá rád, keď ho nechávame čakať. Presnejšie povedané, neznáša to.

Keď o desať minút dorazíme k autu, lexus stojí na chodníku, vtesnaný medzi dvoma inými autami. Prekvapí ma, že otec stojí vonku. Ruky má prekrížené na hrudi, nohou netrpezlivo podupkáva a z úst mu vychádzajú zvyčajné nadávky.

„Výborne, našla si svojho brata!“ ostro zavrčí a nezabudne zdôrazniť posledné slovo. Jamie a Chase už nikdy nie sú len Jamie a Chase. V poslednom roku o nich otec vždy hovorí iba ako o mojich bratoch, ani čoby tým chcel niečo dokázať. Jamie to neznáša rovnako ako ja, no Chaseovi to pravdepodobne nedochádza.

Zostanem pokojná a namiesto toho, aby som sa dala otráviť jeho opovrhlivým tónom, radšej sa mu pozriem ponad plece a spočiniem očami na Elle. Sedí na sedadle spolujazdca, telo má odvrátené od okna a k uchu má pritisnutý mobil. S najväčšou pravdepodobnosťou je to ten istý hovor, ktorému sa venovala, keď som jej predtým volala. Pozriem sa na otca. „Práca?“

„Ehm, ehm.“ Nakloní sa a z ničoho nič hlasno zaklope na okno. Ellu tým vyľaká tak, že jej mobil takmer vypadne z ruky. Prudko sa na sedadle otočí a uprie oči na otca, ktorý kývne hlavou ku mne

a k Chaseovi. Ella mu kývnutie opätuje, znova si pritisne mobil k uchu, niečo zamumle a ukončí hovor. Až potom nám otec konečne prikáže, aby sme nastúpili.

Usadíme sa na zadné sedadlá a zapneme si bezpečnostné pásy. Otec vklzne za volant a v spätnom zrkadle mi venuje zlostný pohľad, ktorý sa rozhodnem ignorovať. Keď sa pohneme, Ella natočí hlavu dozadu.

„Nechceš sa zdržať o trochu dlhšie?“ opýta sa ma. Blond vlasy jej pekne lemujú tvár. Je už takmer desať, a tak netuším, prečo predpokladá, že tu chcem zostať. Ísť na večierok k Tíddzejovi je posledná vec, ktorú by som chcela urobiť, preto som rada, že ideme domov.

„Ani nie,“ pokrútim hlavou. O večierku sa nezmienim. Ani o tom, že celý večer bol na figu.

„A čo ty, chlapče?“ preruší nás otec a v spätnom zrkadle kývne hlavou na Chasea. „Myslel som si, že ťa vezme domov Greggova mama.“

Chase prestane písať správu a zdvihne hlavu. Po očku sa na mňa pozrie, a tak si sekundu lámam hlavu a až potom otcovi odpoviem. „Necítil sa veľmi dobre, navrhla som mu, aby šiel domov s nami.“ Aby to znelo presvedčivo, pozriem sa na Chasea s predstieranou starostlivosťou a opýtam sa: „Ako sa cítiš teraz?“

„Lepšie,“ odvetí Chase, ktorý hrá so mnou. Chrbát ruky si pritisne k čelu a jemne si ho pošúcha. „Myslím si, že sa mi len trochu zatočila hlava z ruského kolesa, ale teraz som už v poriadku. Môžeme sa zastaviť na burger? Prosím, oci. Umieram od hladu. Nechceš, aby som omdlel, však nie?“

Ella zagúľa očami a otočí sa naspäť dopredu. Otec zamrmle: „Porozmýšľam.“

Vzhľadom na to, že nikto z predných sedadiel nám nevenuje špeciálnu pozornosť, zovriem ruku do päste a položím ju na prostredné sedadlo. Chase okamžite narazí svojou pästou do mojej a vymeníme si nenápadné úsmevy. Keby sa otec dozvedel, čo vy-

viedli Chaseovi kamaráti, zakázal by mu stretávať sa s nimi. Takže aj keď Chase vždy urobí správnu vec, je lepšie sa o tom nezmieňovať.

Nakoniec zastaneme pred reštauráciou Wendy na Lincolnovom bulvári a dáme sa obslúžiť pri okienku. Otec a Chase si vezmú burgery, ja si vyberiem ľadový vanilkový koktail. Veľký. Zvyšok cesty strávim popíjaním nápoja, civením z okna na tmavú oblohu a počúvaním otcovho a Ellinho rozhovoru na pozadí hudby z osemdesiatych rokov minulého storočia. Bavia sa o Jamiem a tipujú, či sa stihne vrátiť pred polnocou, kedy má večierku. Otec predpokladá, že bude meškať najmenej hodinu.

Keďže premávka už nie je taká hustá, domov na Deidre Avenue sa dostaneme za desať minút. Otec zaparkuje na príjazdovej ceste za Elliným rangeroverom a len čo vypne motor, s prázdny plastovým pohárom v ruke otvorím dvere a vystúpim z auta. Vykročím k hlavným dverám, ale hneď zase zastanem, lebo Ella ponad strechu lexusu zavolá moje meno.

„Pomôžeš mi vyniesť z auta nákup?“ opýta sa pevným hlasom a úsečne kývne k rangeroveru. Keďže ju mám rada, bez váhania zmením smer a zamierim k jej autu. Ella ma nasleduje. Chvíľu hľadá v kabelke kľúče. Keď ich nájde, otvorí kufor auta.

Pozriem sa dolu, pripravená siahnúť dovnútra a vziať niekoľko nákupných tašiek, ibaže batožinový priestor je prázdny. Zmätené uvažujem, či Ella nezačala mať problémy s pamäťou. Zadávam sa na ňu so zdvihnutým obočím. V doširoka otvorených očiach má obozretný výraz a spoza auta nenápadne pozoruje otca s Chaseom, ktorí sa blížia k domu. Len čo sú vnútri, zahľadí sa mi do očí.

„Volal Tyler,“ vyhrkne.

V snahe brániť sa o krok cúvnam. Jeho meno pôsobí ako zbraň. Preto ho už nevyslovujem. Preto ho už nikdy nechcem počuť. Vždy ma to hrozne zabolí. Aj teraz cítim, ako sa mi zviera hrdlo, ako zabúdam dýchať a ako mi na chrbte naskakujú zimomriavky. Takže jej telefonát sa netýkal práce! Bol to Tyler. Vždy volá Elle, asi raz za

týždeň. Veľmi dobre to viem. Ella zúfalo očakáva každý jeho telefonát, no pred ostatnými sa o tom nikdy nezmieňuje. Až doteraz.

Preglgne, a prv než znova prehovorí, pozrie sa k domu. Bojí sa, že by ju mohol začuť otec, ktorý všetkým prísne zakázal vyslovovať v mojej blízkosti Tylerovo meno. Tento otcov príkaz je zrejme jediný, na čom sa my dvaja zhodneme. Napriek tomu Ella pokračuje. Venuje mi pohľad, ktorý je zmesou ľútosti a smútku, a zašepká: „Požiadal ma, aby som ti popriala šťastný Deň nezávislosti.“

Irónia, ktorá sa v tejto situácii skrýva, ma núti do smiechu, lenže vzápätí sa tak veľmi rozčúlím, že smiať sa považujem za nemožné. Štvrtého júla pred tromi rokmi som sa počas ohňostroja schovávala s Tylerom na chodbách strednej školy v Culveri. Práve tam sa celá táto šlamastika začala. Práve tam som si uvedomila, že svojho nevlastného brata vnímam tak, ako by som ho vnímať nemala. V ten večer nás zatkli, lebo sme vkročili na miesto, na ktoré bol vstup zakázaný. Štvrtého júla pred rokom sme sa s Tylerom nešli pozrieť na ohňostroj. Dážď vytrvalo zmáčal mesto, preto sme radšej zostali v jeho prenajatom byte v New Yorku. Boli sme sami, potme, a Tyler mi citoval biblické verše. Na chrbát mi napísal, že som jeho. Boli to úplne iné Dni nezávislosti. Nie ako ten dnešný. Takže želať mi dnes večer šťastný Deň nezávislosti mi pripadá ako vtip. Nevidela som ho celý rok. Odišiel odo mňa, opustil ma vo chvíli, keď som ho najviac potrebovala. Už nie som jeho. Nie je tu, aby dnešný večer strávil so mnou. Ako sa teda opovažuje želať mi šťastný Deň nezávislosti?

Zatiaľ čo sa moja myseľ pokúša túto informáciu spracovať, cítim, že sa ma zmocňuje zúrivosť. Ella čaká, že na to niečo poviem, preto sa radšej otočím a vbehnem do domu. Predtým, pravdaže, zabuchnem kufor auta.

„Povedz Tylerovi, že taký nebol ani trochu.“

Krátko po polnoci mi zavolá Rachael. Hoci ešte nespím, už zaspávam, preto ma také vyrušenie len otrávi. Natiahnem ruku a prijmem hovor. Pretriem si oči, a keď na linke začujem hlasnú hudbu a výkriky, odolám nutkaniu zagúľať očami. „Dovoľ mi hádať,“ vzdychnem. „Potrebuješ odvoz.“

„Ja nie,“ odvetí Rachael po sekunde hlasným, ale prekvapujúco nie opitým hlasom. „Tvoj brat.“

To je posledná vec, ktorú by som čakala. Je to pre mňa také prekvapenie, že sa prudko posadím a okamžite schmatnem kľúče od auta. „Jamie?“

„Hej. Tíďzej chce, aby vypadol,“ vysvetlí. Jej hlas znie takmer úplne triezvo a priam vidím, ako sa mračí. „Hrá sa so súpravou nožov v kuchyni a práve sa povracal.“

„Dočerta, čo tam vôbec robí?“

„Tíďzej má brata, ktorý na večierok pozval kopu svojich kamarátov, takže tu pobehuje banda štvrtákov. V ich prítomnosti si pripadáam hrozne stará.“ Rachael sa na chvíľu zarazí, lebo na ňu niekto zakričí, aby sklapla. Predpokladám, že je to niektorý zo stredoškólkov, o ktorých sa zmienila. Rachael zareaguje nadávkou a potom si pritisne mobil naspäť k uchu. „Vlastne, mohla by si odviezť aj mňa? Je tu hrozná nuda.“

„Budem tam o päť minút.“ Ukončím hovor, vzdychnem a vyleziem z postele. Zažnem svetlo a obujem si červené conversky, ktoré

som mala predtým. Nechám si na sebe pyžamo, len si naň oblečiem mikinu, a vyjdem z izby.

V dome je ticho. Nie preto, že by otec s Ellou spali, ale preto, lebo tu nie sú. Sú oproti, v dome Rachaeliných rodičov Dawn a Philipa, ktorí na oslavu Dňa nezávislosti usporiadali večierok. Otec a Ella im sľúbili, že sa tam zastavia. Viem si to živo predstaviť. Mamy a otcovia v strednom veku popíjajú pivo a koktaily a zabávajú sa pri otrasnej hudbe, ktorú považovali za úžasnú, keď mali toľko rokov, ako mám teraz ja. Som však rada, že sú tam, lebo takto môžem jednoducho vyklízuť z domu a vyslobodiť Rachael a Jamieho bez toho, aby ma otec vypočúval.

Keď sa nemusím po dome zakrádať po špičkách, bez problémov zbehnem po schodoch. Vzhľadom na to, že nechcem zobudiť Chasea, ani sa mu nenamáham povedať, že idem von. Prv než odídem, vezmem zo záhrady vedro, lebo netúžim po tom, aby mi Jamie povracal sedadlá. Zamknem dom a pre prípad, že by otec alebo Ella stáli pri okne v obývačke Rachaeliných rodičov, rýchlo prebehnem k autu. Svetlá v ich dome sú rozsvietené a za zatiahnutými závesmi vidno tiene zabávajúcich sa hostí. Neváham a s vedrom v ruke skočím do auta.

Premávka je veľmi riedka, takže cesta k bytu, v ktorom sa koná večierok, mi naozaj trvá len päť minút. Zídem po Deidre Avenue, odbočím na Ocean Avenue a pokračujem okolo pláže. Mólo je už zavreté, takže v porovnaní s tým, ako to tu vyzeralo pred niekoľkými hodinami, je tu až priveľký pokoj. Naopak pred domom, v ktorom má byť Tíďžej a kde sa koná večierok, nie je pokoj ani trochu. Ulica je lemovaná autami vrátane Jamieho béemvéčka, takže nemám kde zaparkovať. Zostanem teda stáť uprostred cesty, pripravená odísť, keby som spôsobila nejakú polnočnú zápchu. Pošlem Rachael esemesku, že som tu, a napíšem aj Jamiemu, že do minúty musí zdvihnúť svoj opitý zadok a vypadnúť odtiaľ.

Kým čakám, zabľúdim pohľadom k bytu na druhom poschodí. Je to jediný byt, v ktorom sa svieti. Obrovské okná od stropu až po

podlahu mi umožňujú nahliadnuť dovnútra, lenže jediné, čo vidím, je obrovské množstvo ľudí. Z dňa pred tromi rokmi, keď som ten byt navštívila, si nepamätám, že by bol extra veľký, takže sa skôr zdá, že na večierok prišlo priveľa hostí. Jake sa pravdepodobne usiluje presvedčiť nejaké úbohé dievča, aby s ním išlo domov. Dean zrejme dohliada na to, aby nikto nevyviedol nijakú hlúposť. Meghan a jej priateľ Jared asi robia, čokoľvek robia. Netuším.

Zakrátko sa objaví Rachael s Jamiem. Cez sklenené dvere budovy ich vidím vychádzať z výťahu. Jamie sa tacká a Rachael ho v podstate vlečie von. Keď ma zbadá, vrhne na mňa rozčúlený pohľad. Otvorím dvere, vystúpim z auta a pomôžem jej.

„Dúfam, že zajtra budeš mať poriadnu opicu, ako vystrihnutú z pekla,“ zavrčím s očami upretými na Jamieho, keď chytám jeho ruku, kladiem si ju okolo pliec a pomáham mu udržať sa na nohách. Má privreté oči, strapaté vlasy a končatiny neschopné pohybu. Je taký opitý, že sa ledva hýbe.

„Dúfam, že ty sa dostaneš rovno do pekla,“ podarí sa mu vykokať.

Neurazím sa ani ma to neraní, lebo Jamie má na moju adresu takéto poznámky každú chvíľu. Zvykla som si na ne rovnako ako na jeho pohŕdavý postoj.

Za jeho plecami Rachael zvráťí čelo a venuje mi ustarostený pohľad, ale nekomentuje to. Radšej pridrží Jamieho, kým otvorím zadné dvere, a spoločnými silami ho strčíme na zadné sedadlo. Aby sme ho dostali dnu, musíme mu zohnúť ruky aj nohy. Chvíľu neobratne zápolím s jeho bezpečnostným pásom a pokúšam sa mu ho zapnúť, no odstrkuje ma, a tak sa na to vykašlem a zabuchnem dvere.

„Naozaj ťa nenávidí,“ zamumle Rachael a prejde k dverám na strane spolujazdca. Vlasy už nemá stiahnuté do copu, v dlhých zamotaných strapatých vlnách jej padajú na plecia, a šatku má omotanú okolo zápästia. Evidentne je úplne triezva.

„Možno ma nenávidí, ale ráno bude rád, že som ho priviezla domov namiesto rodičov,“ poznamenám. „Pokoje by mohol mať

do konca života domáce väzenie.“ Otvorím dvere a za volant vklánem v tom istom okamihu, ako sa Rachael usadí na sedadle spolujazdca. Zdvihne vedro, venuje mi spýtavý pohľad, a keď pokrčím plecami, rozosmeje sa a podá ho dozadu. Jamie si ho hneď vezme, ale nezaobíde sa to bez tichého reptania.

„Vaši rodičia sú u nás?“ opýta sa Rachael, keď sa pohneme a večerok aj všetkých opitých hostí necháme za sebou.

„Áno,“ pritakám, no nezabudnem v spätnom zrkadle po očku sledovať Jamieho. Zosunul sa na zadné sedadlá, vedro položil na podlahu pred sedadlo spolujazdca a naklonil nadeň hlavu. Zamračím sa, pomodlím sa, aby sa nepovracal, a oči upriem na cestu pred sebou. „Ešte sú tam. Všetci sú tam.“

Rachael narazí hlavou do opierky a zastoná. Na tvár, ktorú má otočenú k oknu, dopadá žiara pouličných lúč. „V tom prípade musím prekĺznuť zadnými dvermi,“ uvažuje nahlas. „Chcem sa vyhnúť všetkým priateľom mojich rodičov, ktorí by akurát vyzvedali, čo robím so svojím životom.“

„Čo robíš so svojím životom?“ Rachael sa na mňa pozrie a prižmúri oči. Usmejem sa, ale vzápätí moju pozornosť upúta Jamie.

„Pusť ma von,“ zamumle zo zadného sedadla. Pozriem sa do spätného zrkadla a vidím, že sa usiluje nahmatať kľučku, a tak rýchlo zamknem. Chvíľu lomcuje kľučkou, vytiahne telo do sediacej polohy, a keď si uvedomí, že je zamknuté, začne búchať pästou po okne. „Nechcem byť v tomto aute!“

„Máš smolu,“ vyhlásim nenútene s rukami na volante a očami upretými na cestu pred nami, po ktorej sa blížime domov.

„Rachael!“ Jamie sa nakloní dopredu a natiahne ruky okolo sedadla spolujazdca. Chytí Rachael za plecia a odmietne ju pustiť. „Odkedy si pamätám, si moja susedka. Môžeš mi, prosím, pomôcť dostať sa z tohto auta?“

Rachael sa pokúsi vymaniť zo zovretia. V snahe vyslobodiť sa z jeho zúfalých rúk vyklzne z bezpečnostného pásu a v nasledujúcej sekunde sa k Jamiemu otočí čelom a chrbtom sa oprie o prístrojovú

dosku. Zdvihne prst. „Nedotýkaj sa ma. Nikdy!“ varuje ho medzerou medzi sedadlom a opierkou hlavy.

„Musíš mi pomôcť!“

Rachael si zhlboka povzdychne, ukazovák si pritisne k spánku a blahosklonným tónom sa opýta: „A s čím potrebuješ pomôcť, Jamie?“

„Pomôž mi dostať sa preč od nej!“ vyhrkne. Letmo sa naňho pozriem a vidím, že ukazuje prstom mojím smerom. Keď sa naše pohľady stretnú, s tvárou zvráštenou odporom prižmúri oči. „Je to netvor.“

„Už s tým konečne prestaň!“ vyšteknem. Pevne zovriem volant a dupnem na plynový pedál. Rútim sa po Deidre Avenue a ignorujem Rachael, ktorá blúdi pohľadom medzi mnou a Jamiem. Vie, že spolu nevychádzame, ale myslím si, že doteraz to nezažila na vlastné oči.

Rozhoduje sa, či má mlčať, alebo vyvolať hádku, no nakoniec sa predsa len ponad opierku hlavy prísne pozrie na Jamieho a varuje ho, aby viac nepovedal ani slovo. „Si opitý a si debil, takže už sklapni!“

Jamie sa pobúrene zvalí na sedadlo. Civie na Rachael a pokúša sa vymyslieť nejakú odpoveď. Keď sa mu to konečne podarí, jeho hlas znie takmer nonšalantne. Pomaly začne pohybovať perami a povie: „Ja som opitý? Pf. Ja som debil? Ešte väčšie pf. Znie to niekomu povedome?“ Pomaly sa znova posadí a s krivým úsmevom opitého človeka sa ku mne nakloní. Netvári sa ani trochu priateľsky, no napriek tomu mi položí ruku na plece a silno mi ho stisne. Zažmurká na Rachael a uškrnie sa. „Prineste trochu trávy a toto dievča sa zamiluje aj do mňa.“

Okamžite si strasiem z pleca jeho ruku, lakťom mu vrazím do hrudníka a odstrčím ho od seba. Auto sa trochu vychýli z dráhy, preto rýchlo vrátim obe ruky na volant. Znova mrknem do spätného zrkadla a venujem Jamiemu najzúrivejší pohľad, akého som v tejto chvíli schopná. Nedá mi to veľa práce. „Aký máš, doriti, problém?“

Kútikom oka vidím, že Rachael sa pomaly usádza naspäť na sedadlo spolujazdca a vrhá na mňa nesúhlasný pohľad. V tom istom okamihu tiež položí ruku na volant, ani čoby sa bála, že strhnem auto z cesty. „Eden, je len opitý.“

Nepočúvam ju, lebo nehovorím iba o jeho súčasnom správaní. Vravím o všetkom, čo sa deje od vlaňajšieho leta. Napriek tomu, že na to mal celý rok, nedokázal prijať pravdu. Už začínam vážne uvažovať nad tým, či ho to vôbec niekedy prejde. Začínam veriť, že Tylera a mňa bude navždy nenávidieť. „Vážne,“ vyšteknem a rozhorčene rozhodím ruky. „Aký máš problém? Vysvetli mi to.“

Jamie sťažka preglgne, nakloní sa nad stredovú konzolu a uprie na mňa červené oči. Pomaly vyplúje slová: „Si. Mi. Jednoducho. Odporná.“

Chvíľu nevydám ani hláska. Počujem iba motor auta a škripanie svojich zubov. Jedna moja časť by ho najradšej vykopla z auta. Druhej časti je do plaču. Pravda je, že veľmi dobre viem, že to Jamie cíti takto. Viem, že si o mne myslí, aká som šialená, odporná, nechutná a vyšinutá, ale doteraz to nikdy nepovedal nahlas. Na zlomok sekundy sa mi zdvihne žalúdok.

„Neviem, čo čakáš, že na to poviem,“ hlesnem. „Naozaj neviem. Nič medzi...“ Zarazím sa, odkašlem si a skúsím to ešte raz. „Medzi Tylerom a mnou už nič nie je. Už dávno sme sa ponad to preniesli. Takže, prosím, Jamie, naozaj ťa prosím, prestaň ma nenávidieť.“

Jamie na mňa asi sekundu tupo civie, potom sa hodí na sedadlo, ale tentoraz sa natiahne po vedre a začne vracaať. Rachael zjačí a zakryje si ústa rukou, lebo ju tiež napne na vracanie. Chrbtom sa opäť pritísne k prístrojovej doske a pokúša sa od Jamieho držať čo najďalej. Zvraštim nos a stiahnem všetky štyri okienka, aby sa do auta dostal čerstvý vzduch.

„A vraj si odporná ty,“ zamumle Rachael pomedzi prsty.

Jamie vracia, sipí, stoná a nadáva po celý zvyšok cesty, ktorá našťastie trvá len zopár minút. My dve mlčíme a ticho počúvame

viator a Jamieho utrpenie. V okamihu, keď uvidím náš dom, Jamie už nie je jediný, kto nadáva. Pridám sa totiž k nemu.

Ani čoby to naplánoval diabol, otec a Ella sa vracajú z domu Rachaeliných rodičov presne v momente, keď začnem brzdiť. Keď si všimnú, že sa blíži moje auto, zastanú na trávniku a otec si okamžite založí ruky v bok, zovrie pery a prísne prižmúri oči.

„Dočerta!“ vyprsknem najmenej piaty raz. „Dočerta, dočerta, dočerta!“ Pomaly zastavím pri obrubníku a vypnem motor. Cez čelné sklo vidím, ako sa Ella so zamračeným výrazom na tvári usiluje zistiť, koho som priviezla. Nanešťastie pre ňu mám na zadnom sedadle auta jej opitého a vracajúceho syna.

Rachael potrasie hlavou a vrhne letmý pohľad na Jamieho. „Nie- kto si to poriadne zlizne.“

„To si teda zlizne.“ Zhlboka sa nadýchnem, vytiahnem kľúče zo zapalovania, otvorím dvere a vystúpim z auta súčasne s Rachael. Pomaly sa otočím k otcovi a Elle.

„Rachael, myslím, že tvoji rodičia si už robia starosti, kde si,“ vyhlási otec upäto a trochu kývne hlavou smerom k ich domu. Stále v ňom svietia všetky svetlá a za závesmi vidno tiene hostí.

„Ďakujem, pán Munro, hneď im idem povedať, že som doma,“ odvetí Rachael najnevinnejším hlasom, aký dokáže vyčariť, no v jej slovách počujem náznak sarkazmu. Ibaže otec je štyridsiatnik s prešedivenými vlasmi a na časy, keď dospel, si už vôbec nepamätá, takže to nepochopí. Len sa na ňu meravo usmeje a čaká, kedy odíde. Rachael sa otočí a zamieri k domu, ale predtým sa o mňa obtrie a zamumle: „Neviem sa dočkať, keď sa odsťahujem.“

Asi na minútu sa na ulici rozhostí ticho. Nechcem prehovoriť prvá. Jamie stále sedí na zadnom sedadle môjho auta. Ella žmúri a otec čaká, kedy Rachael zmizne. V sekunde, keď vojde do domu, otec na mňa zazrie a zavrčí: „Kde si, dočerta, bola?“

Je nielen starnúci hlupák, ako som sa už zmienila, ale navyše si prirýchlo robí názor na veci, o ktorých nič nevie. Podľa výrazu na jeho tvári a tónu jeho hlasu pravdepodobne dospel k záveru, že som

odišla z domu z nejakého pochybného dôvodu. Akoby som v devätnástich rokoch nemohla o pol jednej odísť z domu bez toho, aby som neplánovala spôsobiť nejaké problémy.

Zo všetkých síl sa pokúšam potlačiť nutkanie zagúľať očami, obídem okolo auta a ukážem na svoje oblečenie. Nie je jednoduché skryť podráždenie v hlase, keď trpkó oznámim: „Mám na sebe pyžamo.“ Natiahnem sa k zadným dverám auta, otvorím ich a zo zadného sedadla sa okamžite vytacká Jamie aj s vedrom s vývratkami. „Aby si vedel,“ pozriem sa otcovi do očí a zabuchnem dvere, „vzdvihla som jeho. Vieš, vyhodili ho z večierka, lebo sa priveľmi opil.“

„Panebože, Jamie!“ zastoná Ella. Na okamih si zaborí hlavu do dlaní, no hneď mu cez trávnik uteká na pomoc.

Nespustím oči z otca. Ruky si prekrížim cez prsia a zazerám naňho. S absolútnym nesúhlasom sleduje, ako sa Jamie tacká po trávniku, zatiaľ čo Ella sa ho usiluje podoprieť. Len čo sa jej to podarí a udrží ho rovno, jeho opitá myseľ sa rozhodne zjačať: „Eden ma chcela pobozkať!“

Zarazene preskočím očami na Jamieho, zvrastím tvár a neveriacky pokrútim hlavou. Nedokážem sa ovládnuť, zdvihnem ruku a ukážem mu prostredník. „Jamie, choď do riti!“ zasyčím.

Ella sa na mňa nazlostene zamračí, no otec sa naduje a otvorí ústa. „Eden Olivia Munroová,“ zavrčí a podľa toho, že použil celé moje meno, viem, že ma plánuje roztrhať na kusy. „Daj mi kľúče od svojho auta. Hneď!“ Nepohne sa ani o centimeter, len zdvihne ruku a natiahne ju ku mne otvorenou dlaňou nahor.

„Prečo?“

„Preto, lebo si myslíš, že je prijateľné vykradnúť sa z domu a navyše takto nadávať. Kľúče!“ povie ešte prísnejšie. Cítim, ako sa jeho hnev stupňuje s každou sekundou.

Mrknem sa na kľúče, ktoré držím v ruke, pevne ich zovriem v dlani, zdvihnem zrak a pokrútim hlavou. „Takže on môže zostať vonku aj po večierke a vrátiť sa domov opitý, ale potrestáš mňa?“ Očami zaletím k Elle a Jamiemu, ktorý sa navzdory nadmernej opi-

tosti dokáže pochechtávať. Zaškrípem zubami a pozriem sa na otca. „Za čo? Za to, že som ho priviezla domov?“

„Daj mi tie kľúče!“ prikáže mi cez zovreté pery a zaťaté zuby.

Rozosmejem sa. Nemôžem si pomôcť. To je celý on. Bolo to tak vždy odvtedy, čo som pred rokom prišla do Santa Monicy. Otec si zakaždým našiel dôvod, aby ku mne mohol byť krutý. Nebolo ťažké uhádnuť príčinu jeho správania. Stále ma trestá za to, že som sa zaplietla s Tylerom, že som sa zaľúbila do svojho nevlastného brata.

„Dave,“ zašepká Ella. Všimnem si, že zatiaľ čo vlečie Jamieho k dverám, nenápadne pokrúti hlavou. „Neurobila nič zlé.“

Otec ju ako zvyčajne ignoruje, lebo Ella do výchovy jeho dieťaťa už dávno nemá právo zasahovať, hoci pri výchove jej detí má vždy posledné slovo on. Otec, vytočený mojou spurnosťou, sa dá do pohybu. Naštvané sa ku mne vyrúti, ani čoby mi tie kľúče chcel vytrhnúť z ruky.

Prv než to stihne urobiť, obehnem okolo auta, otvorím dvere a jednu nohu strčím dovnútra. „Kašlem na to!“ skríknem predtým, ako nasadnem. Tento týždeň mám síce byť u otca, no v nijakom prípade tu nezostanem. „Idem domov.“

„Toto je tvoj domov!“ zahuláka na mňa pateticky ponad strechu auta, ibaže v jeho hlase počujem strojený tón. Aj on vie, že je to lož. Nechce, aby to bol môj domov, lebo, ak mám byť úprimná, po celý uplynulý rok mi dával zreteľne najavo, že ma vo svojej rodine nechce.

„Ibaže,“ zamumlem, „vôbec nemám ten pocit.“ Vklznem za volant, zabuchnem za sebou dvere a skôr ako sa ma otec pokúsi zastaviť, rýchlo naštartujem. Otec to však neurobí. Myslím si, že v skutočnosti je rád, že odchádzam.

Keď sa pohnem a po Deidre Avenue mierim k maminmu domu, sledujem ich v spätnom zrkadle. Chase stojí vo dverách zmätený a rozospatý. Otec a Ella na seba jačia a zlostne gestikulujú. Nechávam ich za sebou a uvedomujem si, že naša rodina, nech už za ňu považujem čokoľvek, ani zďaleka nie je dokonalá.

Presnejšie povedané, už vyše roka je v troskách.

Vo štvrtok doobeda robím to isté, čo v iné dni. Bežím po pláži do Venice a naspäť a cestou domov sa zastavím v Rafinérii. Túto rutinu dodržiavam odvtedy, čo som prišla domov na letné prázdniny. Za uplynulý rok som behanie dosť zanedbávala a zároveň som jedla všetko, na čo som mala chuť, takže som trochu pribrala, ale po prvý raz v živote ma to netrápilo. No už stačilo a prv než sa na jeseň vrátim do školy, chcela by som opäť schudnúť. A moje výlety do Rafinérie? Jednoducho mi chýbala ich káva, pre ktorú by sa oplatilo umrieť.

Usrkávam vanilkové latte a cez veľké okno pozorujem ľudí na bulvári Santa Monica, ktorí ustavične prúdia okolo. Niekedy sem za mnou príde Rachael, ibaže momentálne odišla navštíviť starých rodičov do Glendalu, a tak som tu sama. Neprekáža mi to. Totiž aspoň spočiatku.

Zakrátko si niekto všimne, ako sa krčím v kúte, ako tu posedáva dievča, ktoré zjavne chodilo so svojim nevlastným bratom. V jednom uchu mám slúchadlo, takže nechápem, ako ich vôbec môžem počuť, ale počujem ich. Sú to štyri dievčatá, mladšie ako ja, ktoré práve vychádzajú z Rafinérie. Jedno z nich niečo mumle. Jedíný dôvod, prečo upútajú moju pozornosť, sú slová *nevlastný brat*, ktoré zachytím druhým uchom. Keď zdvihnem hlavu, všimnem si, že na mňa hľadajú, no rýchlo sa prestanú chichotať, odvrátia oči a vybehnú z dverí.

Zhlboka sa nadýchnem, zatvorím oči, slúchadlo si vložím aj do druhého ucha a počúvaním skupiny La Breve Vita pustenej naplno sa úplne uzavriem pred okolím. Skupina sa pred rokom rozpadla, takže mi zostáva len to, čo stihli nahráť dovtedy. Ešte asi päť minút zostanem v kaviarni, dopijem kávu a užívam si príjemný tieň. Keď je vonku horúco ako v pekle a do rovnice pridáte navyše beh, môžete aj omdlieť, preto som za túto prestávku vďačná.

Postavím sa a chcem si naladiť inú hudbu, keď mi zrazu v ruke začne zvonieť mobil. Je to Ella, a tak hovor prijem. Keby to bol otec, bez výčitiek svedomia by som ho odmietla. Vytiahnem si z uší slúchadlá, mobil si pritisnem k uchu a opýtam sa, čo sa deje.

„Kde si?“ informuje sa bez zaváhania a až nezvyčajne prudko.

„Ehm, v Rafinérii,“ odvetím neisto.

„Môžeš sem prísť?“ požiada. „Neboj sa, otec je v práci,“ dodá.

Zamračím sa. Hrám sa so slúchadlami, ktoré držím medzi prstami, zamierim k dverám a vyjdem na chodník. „Nie si v práci?“

„Pripravujem sa na stretnutie,“ vysvetlí. „Ako rýchlo sa sem môžeš dostať?“ opýta sa vzápätí.

„Asi o dvadsať minút.“ Keď zabáčam na Piatu ulicu, mračím sa a som zmätená. Ella mi zvyčajne volá, aby sa opýtala, ako sa mám, čo si dám na večeru alebo či nepotrebujem peniaze. Tentoraz je to iné. Takto mi nikdy nevolá. Nikdy ma nežiada, aby som prišla do domu, do ktorého chodím nerada, preto si trochu robím starosti. „Je všetko v poriadku?“

„Všetko je fajn,“ odvetí, no jej roztrasený hlas mi vraví niečo iné. „Len príď čo najrýchlejšie.“

Keď ukončí hovor, rozbehnem sa. Na uši si znova nasadím slúchadlá a utekám rýchlejšie ako zvyčajne. Ella zjavne naozaj nechce, aby som ju nechala čakať. Od domu som vzdialená viac ako tri kilometre, takže tam môžem byť najskôr o pätnásť minút. Opatrne kľučkujem medzi ľuďmi na chodníku a v duchu si premietam zoznam možných dôvodov, prečo ma tak naliehavo potrebuje. Ani jeden z nich mi však nepripadá pravdepodobný, a tak sa vykašlem

na hádanie a radšej sa sústredím na rýchlejší beh. Čím skôr sa tam dostanem, tým skôr zistím, čo sa deje.

Od okamihu, ako sa tak rozhodnem, mi cesta k domu trvá iba o čosi viac než pätnásť minút. Chrbtom ruky si utriem spotené čelo a zadýchane zamierim k dverám. Odvtedy, čo som odtiaľto v piatok odišla, som tu prvý raz. Ani s otcom som sa ešte nerozprávala.

V dome je ticho. Vojdem do vstupnej haly a nevidím ani Jamieho, ani Chasea, ani otca. Iba Ellu, ktorá má oblečenú elegantnú úzku sukňu a blúzku. Všimnem si ju, len čo začujem jej ľahké kroky navrchu schodiska. Zdvihnem k nej hlavu a znova si utriem čelo. Pozrie sa na mňa. Stále som zadýchaná, takže kým čakám, kedy mi povie, na čo ma tak nutne potrebuje, pokúšam sa lapiť dych.

Vysvetlenia sa však nedočkám. Ella iba úzkostlivo zvráťí čelo, potom kývne za seba a zašepká: „Môžeš na sekundu vyjsť hore?“

Ak som si predtým nerobila veľké starosti, teraz si ich už robím. Zrazu sa bojím, že keď vyjdem hore, zistím, že moja izba je vysťahovaná a zmenená na izbu pre hostí a moje veci sú napchaté v škatuliach.

Je to tu! pomyslím si. *Vyhadzuje ma z domu.* Teda niežeby mi to nejako zvlášť prekážalo.

Vydýchnem a náhle sa cítim veľmi unavená a bolí ma celé telo. Prinútim sa vyjsť po schodoch a po celý čas sa zo všetkých síl vyhýbam očnému kontaktu s Ellou. Stavila by som sa, že to otcovi napadlo, že už v tomto dome nesmiem nikdy bývať, nie jej. Elle iba pripadla úloha oznámiť mi tú novinu. *Je mi ľúto, Eden, ale si príliš opovrhnutiahodná, odporná a nebezpečne ľahkomyselná, takže v tomto dome už nesmieš zostať ani o sekundu dlhšie.*

„Kde je Jamie? A Chase?“ opýtam sa a kútikom oka sa pozriem dole, či v hale nestoja nejaké škatule. Nijaké tam nie sú. Pozornosť teda zameriam znova na Ellu, no len sa otočí a vojde do svojej kancelárie, ktorá susedí s mojou izbou. Kráčam za ňou.

„Jamie vzal Jen do mesta na nákupy,“ oznámi Ella nenútene ponad plece, zatiaľ čo jej podpätky klopajú po podlahe. „Chase je na pláži.“

Zastanem hneď za dverami. Nielen preto, lebo je to jej súkromná pracovňa, do ktorej nesmieme vstupovať, pretože tu má dôverné materiály, ale predovšetkým preto, lebo táto miestnosť nebola vždy jej kanceláriou. Má ju tu iba pol roka. Napriek tomu, že steny majú nový náter farby slonovej kosti, vinou otcových príšerných maliarskych schopností pod ňou stále presvitá námornícka modrá. Starý koberec nahradila nová parketová podlaha, a tak okrem chýbajúcej druhej vrstvy náteru už nič nepripomína skutočnosť, že tu kedysi bola detská izba.

„Takže Jamie nemá domáce väzenie?“ Mám chuť zagúľať očami. To je neuveriteľné! Jamie sa vrátil domov opitý, povracal celý trávnik a nakoniec sa vyhne trestu?

„Má,“ odvetí Ella, na zlomok sekundy sa zarazí a potom sa otočí ku mne. V modrých očiach má silu aj nežnosť zároveň. „Dnes som ho však nechcela mať doma.“

„Aha.“ Zovriem pery a vlasy, ktoré sa mi uvoľnili zo strapatého vrkoča, si zastrčím za ucho. Zvedavo sa pozriem na Ellin pracovný stôl a na stohy papiera, ktoré sú na ňom navŕšené. Sú to prípady, na ktorých pracuje, a informácie o klientoch. Rýchlo, skôr než si to všimne, sa vrátim pohľadom k nej. „Prečo ho nechceš mať doma?“

„Lebo som mu to ešte nepovedala,“ vysloví pomaly. Nie je to odpoveď, akú som čakala, a vlastne je veľmi prekvapujúca. Preglgne a ruku položí na operadlo stoličky. Vidí, aká som zmätená, preto dodá: „Ešte som to nepovedala nikomu. Predovšetkým nie tvojmu otcovi.“

Panebože! Dôvod, prečo som tu, je mi zrazu úplne jasný. Neve-riacky zažmurkám a nahmatám kľučku, aby som sa o ňu zachytila, prv než omdliem alebo sa povraciam, prípadne oboje naraz.

„Si tehotná?“ vyprsknem.

„Bože, Eden!“ Ella prudko pokrúti hlavou a líca jej zaleje ru-
menec. Ruku si pritisne k hrudi, spamätá sa, odkašle si a vyhlási: „Rozhodne nie.“ Trochu rozpačito sa usmeje, ale snaží sa nerozo-
smať nahlas.

Splašený tlkot môjho srdca sa pomaly upokojí a s úľavou zve-
sím plecيا. Nevieť si ani predstaviť, že by mal otec ďalšie dieťa. Aj
keď... možno by sa do tej úlohy vžil. Trochu sa zahanbím, že tak
rýchlo vyvodzujem závery. Zahryznem si do spodnej pery a pokr-
čím plecيا. Zostávam rovnako zmätená a ustarostená ako predtým.
„O čom teda hovoríš?“

Ella sa zhlboka nadýchne a potom pomaly vydýchne. V celom
dome je hrobové ticho. Dochádza mi trpezlivosť. Nepáči sa mi to.
Neznášam, keď neviem, o čo ide alebo prečo som tu. Možno mi
chce oznámiť, že sa sťahujú na opačný koniec krajiny. Možno dala
výpoveď. Azda má v pláne podať žiadosť o rozvod. To posledné je
iba moje zbožné želanie. Pravdaže, v jej záujme.

Ella však ďalej mlčí, len nepatrne pohybuje perami, ani čoby sa
pokúšala formulovať slová, no nevie, čo má povedať. Uplynie nie-
koľko sekúnd a stále nevydá ani hláska. Jej oči to vravia namiesto nej.

Zablúdi nimi za moje plece a upiera tam sústredený a pokojný
pohľad. Vtom začujem hlas, ktorý má moc úplne ma paralyzovať.
Nie je možné pomýliť si ho s hlasom niekoho iného, takže len čo
spomedzi jeho pier vyjde prvé slovo, zatajím dych a zovrie sa mi
žalúdok. Začujem, ako vraví: „Hovorí o mne.“

Všetko, úplne všetko, sa zastaví. Vyľakane sa otočím. Je tu. Len
tak, po roku, stojí predou mnou, vysoký, so širokými pleciami, v čier-
nych rifliach a bielom tričku, s tmavými vlasmi a so smaragdovoze-
lenými očami... Je tu človek, ktorý bol pre mňa kedysi všetkým, čo
som však nevedela, kým odo mňa neodišiel a viac sa nevrátil.

Ten človek je čírou náhodou môj nevlastný brat Tyler.

Vtackám sa hlbšie do kancelárie a vydesene pred ním cúvňem.
Nemôžem tomu uveriť, pohlcuje ma šok, zvierá sa mi hrdlo a ne-
cháľpavo krúťim hlavou. Vôbec sa nezmenil. Vyzerá presne tak, ako
si ho pamätám z vlaňajšieho leta, z našich spoločných prázdnin
v New Yorku, dokonca má rovnaké strnisko a výraznú čeľusť a ob-
rovské ramená a jasné oči upreté len na mňa. Kútiky jeho pier sa
zdvihnú do úsmevu.

V napätom tichu, ktoré nás obklopuje, sa nemôžem zbaviť dojmu, že ma sem vylákali bez akéhokoľvek logického dôvodu a potom ma tu prepadli zozadu. Ella vie, že na Tylera nemôžem myslieť, že sa naňho nemôžem ani pozrieť, preto na ňu zlostne zazriem. „Čo to má, dopekla, znamenať?“

Ella vyzerá ako uzlíček nervov. Rýchlo kmitá ostrážitým pohľadom medzi Tylerom a mnou a ustarostene vraští čelo. „Musím ísť na stretnutie,“ podarí sa jej vykokať roztraseným hlasom. Odvráti sa od nás, schmatne sako a kôpku šanónov a rýchlo prejde popri mne. Keď míňa Tylera, zdvihne ruku a stisne mu rameno. Potom jednoducho odíde. Jej podpätky klopajú po schodoch a po podlahe v hale, kým sa neocitne pri dverách. Po ich tichom zaklapnutí nás opäť obklopi hrobové ticho.

Prudko zažmurkám. Pokúšam sa pochopiť, že Tyler stojí meter odo mňa, a nakoniec sa prinútim pozrieť naňho. Naše oči sa stretnú, ale na rozdiel od jeho očí, ktoré iskria a žiaria, tie moje sršia hnevom. Postúpi o odvážny krok do kancelárie, takže je o pol metra bližšie, a urobí najneuveriteľnejšiu vec na svete.

Usmeje sa. Široko a žiarivo sa usmeje a ukáže dokonalý rad svojich zubov. Ten úsmev nakoniec dosiahne až k jeho očiam.

„Eden,“ zašepká. Rozpráva potichu, ani čoby moje meno bolo priveľmi krehké, a uľahčene si vydýchne.

Rozzúri ma to viac než hocičo iné. Hnevám sa naňho, že sa tu z ničoho nič objavil po roku neprítomnosti a že sa na mňa usmieva, ako keby všetko bolo perfektné. Hnevám sa naňho, že sa vôbec opováži vysloviť moje meno. To mi úplne stačí, takže stratím nervy a hnev a bolesť, nahromadené za ten rok, vybuchnú.

Poháňa ma zúrivosť a nedokážem sa zastaviť. Zaženiem sa, a skôr ako si uvedomím, čo vlastne robím, moja ruka s nechutným mľasknutím tvrdo naráži na Tylerovo ľavé líce. Mojimi žilami prúdi toľko adrenalínu, že si spočiatku ani nevšímam, ako ma páli dlaň.

Tyler otočí hlavu nabok, smerom k zemi, pevne zažmúri oči a dlho vydýchne. Pomaly si položí ruku na líce a šúcha si ho, ani

čoby chcel zmierniť bolesť, ktorú som mu spôsobil – bolesť, vinou ktorej sa už cítim previnilo. Napriek tomu som stále hrozne rozzúrená, takže keď otvorí oči a ohromene sa na mňa zadíva, zasyčím: „Čo tu robíš?“

Už mu nezostal nijaký úsmev a jeho šok sa zmenil na zmätok. Zatiaľ čo jedno jeho líce žiari jasnou červeňou, zamračí sa na mňa. „Povedal som ti, že sa vrátim,“ pripomenie mi tichým hlasom. Má ho hlboký, s rovnakým chrapľavým podtónom, aký si pamätám. Vtedy som zbožňovala jeho hlas aj spôsob, ako na jeho perách znelo moje meno. Teraz ma to však len rozčuľuje.

„Myslela som si, že sa vrátiš o niekoľko týždňov, maximálne o mesiac.“ Sťažka prehltne a cúvne až k stolu, takže už nemám kam ísť. Nemôžem byť v Tylerovej blízkosti. Teraz ani nikdy inokedy. Som naplnená nenávisťou, ktorá pramení zo skutočnosti, že odišiel a nechal ma tu samu, preto je pre mňa ľahké zjačať naňho: „Nie o rok!“

Tylerov zmätený výraz sa zmení a jeho oči sa naplnia pocitom viny a bolesťou. Akoby si do tohto okamihu ani na sekundu nepripustil, že by som sa naňho mohla hnevať. Zrazu priam vidím, ako v mysli preraduje rýchlosti. S doširoka otvorenými očami na mňa hľadá cez celú miestnosť a nie je si istý, čo má odpovedať. Rozhodne mu už nie je do smiechu. Netuším, čo odo mňa čakal. Myslel si, že sa mu hodím do náručia a budem jasať od radosti? Domnieval sa, že ho začnem bozkávať, ako som ho nikdy predtým nebozkávala, a budeme spolu šťastní až do smrti? Nech už čakal čokoľvek, určite nečakal toto – zlosť a pohŕdanie a dievča, ktoré ho viac nemiluje.

Nechcem tu stáť a kričať naňho. Nechcem sa s ním hádať a biť. Nechcem, aby sa mi to pokúšal vysvetliť alebo aby žobral o odpustenie. Nechcem sa ním zaoberať, a tak sa rozhodnem odísť. Pokojne, napriek tomu, že v hrudi mám hroznú páľavu, a rýchlo, lebo čím dlhšie som v jeho blízkosti, tým silnejšie cítim, že by sa môj hnev mohol zmeniť na trpké a páliace slzy. Bez toho, aby som sa naňho

pozrela, so vztýčenou hlavou a s očami upretými dopredu prejde cez kanceláriu aj okolo neho. Keď schádzam po schodisku, cítim, ako ma sleduje, a keď otvorím dvere, začujem hore jeho kroky.

„Eden!“ zakričí. „Počkaj.“

Nechcem čakať. Čakala som celé dlhé dni, premýšľala som, uvažovala som a takmer som sa z toho zbláznila. A dni zatiaľ prechádzali do mesiacov a mesiace do roka. Už dávno som prestala čakať. Už dávno som sa vzdala.

Zabuchnem za sebou dvere a rozbehnem sa. V zúfalej snahe dostať sa od Tylera a jeho domu čo najďalej bežím tak rýchlo a usilovne, ako som nikdy v živote nebežala, a pri každom kroku mi zabúši srdce a zazvoní v ušiach. Lenže čím ďalej sa dostanem, tým silnejšie si uvedomujem, čo sa práve stalo, a čím viac si to uvedomujem, tým rýchlejšie klesá hladina môjho adrenalínu a tým horšie mi je. Dokonca ma už bolí aj tá ruka. Dlaň ma páli, a tak ju rýchlo zovriem do päste a usilujem sa na ňu nemyslieť.

V maminom dome som o necelých päť minút a bežím, kým neprekročím prah a nie som vnútri. S namáhavým lapaním po dychu za sebou zatvorím dvere, zamknem ich, zavriem oči a pokúšam sa lapiť dych. Počujem zapnutý televízor a po niekoľkých sekundách sa objaví Gucci a začne mi ovoniavať nohy.

„Prosím, nepovedz mi, že utekáš pred políciou,“ ozve sa mama. Keď začujem jej hlas, otočím sa. Blíži sa ku mne s podozrievavo zvrasteným čelom a utiera si ruky do utierky. Z kohútika v kuchyni stále tečie voda.

Zabaviť psa je posledné, na čo mám chuť, preto Gucci odstrčím a namiesto toho sa pozriem na mamu. Musela vytušiť, že sa stalo niečo vážne, lebo jej úsmev zmizne, teplo v jej hnedých očiach pohasne a na tvári sa jej usadí ustarostený výraz. Kým ma pozoruje, vrásky na čele sa jej ešte väčšmi prehĺbia a zmôže sa len na: „Eden?“

Roztrasie sa mi spodná pera. Zo všetkých síl sa pokúšam nepodľahnúť svojim citom, ale začína to byť nesmierne ťažké. Nemyslela som si, že sa Tyler ešte niekedy vráti. Po určitom čase som do-

spela k záveru, že je zrejme šťastný tam, kde práve je, a že nikoho z nás už nepotrebuje. Ani vo sne by mi nebolo napadlo, že by niekedy mohla nastať táto situácia. Som našťvaná a zmätená, sklamaná a frustrovaná a moje mlčanie spôsobuje mame ešte väčšie starosti, takže sťažka preglgnem a zamumlem: „Tyler sa vrátil.“

V okamihu, keď vyslovím jeho meno, začnem plakať.

Mama ma nechá chvíľu spať. Nespím, len ležím v posteli zavinutá v prikrývke a opuchnutými očami civiem na plafón. Dlho som plakala. Osprchovala som sa, obliekla si tepláky a vliezla som do postele. Odvtedy som nevyšla z izby, hoci je už dávno popoludnie, a márnim tak veľkú časť dňa. Ak mám byť úprimná, najradšej by som sa po zvyšok dňa ani nepohla a možno ani po zvyšok týždňa. Hlava ma hrozne bolí, pripadá mi ťažká ako sud a mám dojem, že mi každú chvíľu vybuchne. Preto sa vyvaľujem v posteli čo najdlhšie, aj keď viem, že mama mi nikdy nedovolí zostať v izbe dlhšie ako deň, a to navzdory skutočnosti, že si to zúfalo želám.

Pravda je, že neviem, či sa ešte niekedy dokážem s Tylerom stretnúť. Nech už som pred rokom v lete v súvislosti s nami dvoma dúfala v čokoľvek, je to dávno preč. Vtedy sme možno mali veľmi slušnú šancu niečím si byť. Takmer sme spolu začali chodiť – oficiálne a otvorene –, ale Tyler celú situáciu skomplikoval väčšími, než dovtedy bola. Nemal odchádzať, predovšetkým keď som ho v tom čase veľmi potrebovala, a najmä nie tak nadtľho. Rozumela som mu. Pochopila som ho. Teda až po niekoľkých týždňoch, keď opadol počiatkový šok a bolesť z jeho náhleho odchodu. Vedela som, že pre seba robí správnu vec, ale netušila som, prečo prestal počítať so mnou. Skúšala som mu telefonovať, no nikdy hovor neprijal. Nechala som mu nekonečné množstvo odkazov, ibaže pochybujem, že

si ich niekedy vypočul. Posielala som mu esemesku za esemeskou, otázku za otázkou, nikdy som však nedostala jedinú odpoveď. Aj keď som sa ho len jednoducho opýtala, či je v poriadku, nereagoval. Čoskoro ma to prestalo baviť a moje telefonáty, odkazy a správy začali byť postupne čoraz zriedkavejšie, až som ho asi v novembri prestala kontaktovať úplne. Potrebovala som sa sústrediť na štúdium na vysokej škole, na nové predmety, nových ľudí a nové mesto.

Bolo to skvelé, lebo vďaka tomu som naňho prestala myslieť. Teda aspoň na chvíľu. Príjem nadmerného množstva kofeínu pri štúdiu v knižnici, nočné výlety do supermarketu, keď sme so spoločujúcou usúdili, že sa nám minulo jedlo, návraty v opitosti cez kampus uprostred noci po večierku v internáte, to všetko môže človeka rozptýliť len na určitý čas. Samozrejme, zoznámila som sa s novými chalanmi a niekoľko ráz som bola na rande, lenže všetky boli nudné a nebolo na nich nič zvláštne. Vo februári som znova začala myslieť na Tylera. Už som však necítila znepokojenie. Bola som našťavaná.

Jednoducho som to nechápala. Nechápala som, prečo sa Tyler rozpráva s Ellou, no nie so mnou, a prečo sa ešte nevrátil do Santa Monicy, ako sľúbil. Uplynulo sedem mesiacov. Mal sa vrátiť už dávno, ale neurobil to, a to ma šťvalo. Myslela som si, že na mňa zabudol. To ja som musela znášať všetky kradmé pohľady a šepkané poznámky, vždy keď som sa vrátila do Santa Monicy. Nie on. Ja som musela čeliť otcovi a Jamiemu. Nie on. Ja som zostala opustená. Nie on.

Preto sa môj hnev stupňoval. Lebo Tyler odišiel a nevrátil sa, lebo sa ani jediný raz neprinútil zavolať mi, lebo bol šťastný, nech už bol kdekoľvek. A nech bol kdekoľvek, nebola som tam s ním. To znamenalo, že je šťastný a spokojný bezo mňa, a to ma bolelo oveľa viac, ako som si kedy vedela predstaviť.

Prvý raz mi zavolať cez jarné prázdniny. Bola som vtedy na svojom prvom výlete v San Franciscu a spolu s Rachael, ktorá fňukala nad náročnosťou prechádzky, som kráčala po strmých uliciach. Zra-

zu mi zazvonil mobil. Civala som na displej a premýšľala som, či mám alebo nemám hovor prijať, no zvonenie vzápätí ustalo a hovor bol presmerovaný do odkazovej schránky. Tyler nenechal nijaký odkaz, ale odvtedy mi volal každý deň. Ani jeden jeho hovor som neprijala, lebo už bolo prineskoro. Už som k nemu cítila len hrozný hnev.

O tri týždne bude presne rok odvtedy, čo odišiel. Vzhľadom na to, že uplynulo tak veľa času, nečakala som, že sa niekedy vráti. Dokonca aj Ella prestala dúfať a rozhodla sa zmeniť jeho izbu na svoju pracovňu, aby nemusela úradovať v kuchyni. Jasne nám tým dala najavo, že ani ona viac nepovažuje Tylerov návrat za reálny. Určite je spravodlivé poznamenať, že otec bol v ten deň veľmi rád a ponáhlal sa do železiarstva kúpiť farbu v odtieni slonovej kosti, ktorú neskôr tak nešikovne naniesol na steny. Ak existuje niekto, koho Tylerov návrat rozčúli ešte viac ako mňa, bude to otec, keď sa to dozvie. Pravdaže, ak to už dávno nevie, ale podľa toho, aká bola dnes Ella tajnostkárka, odhadujem, že to netuší. Vlastne čím dlhšie nad tým uvažujem, tým väčšmi sa hnevám aj na ňu. Do tej situácie ma vtiahla zámerne, bez varovania ma nechala čeliť Tylerovi napriek tomu, že som jej niekoľko ráz zdôraznila, že už nikdy ho nechcem vidieť a som rada, že sa nevrátil.

Teraz vo všetkom panuje obrovský chaos. Netuším, ako sa s tým mám vyrovnáť a ako tu mám zostať, keď viem, že sa Tyler vrátil. Žiaľ, nie je možné vyhýbať sa mu navždy. A čo je na tom najsmutnejšie? Pred rokom som doňho bola absolútne, úplne, nekonečne zamilovaná. Teraz ho nechcem ani vidieť a to ma na tom rozčuľuje najviac.

Kým mama nevojde do izby, neuvedomím si, že znova plačem. Rýchlo si utriem slzy do prikrývky a trochu smrknem. Mama zamieri rovno k žalúziám a vytiahne ich, takže moju izbu zaplaví popoludňajšie slnko. Zastonám a tvár zaborím do vankúša.

„Fajn,“ počujem mamu. Ani sa na ňu nemusím pozrieť a viem, že má ruky prekrížené cez prsia. Poznám to podľa tónu jej hlasu. „Vstaň.“

Pretiahnem si prikrývku cez hlavu. „Nie.“

„Áno,“ namietne rozhodným hlasom. „Už si preplakala štyri hodiny. Teraz je čas vstávať a zabudnúť naňho. Kam chceš ísť? Na kávu? Na neskorý obed? Do wellness? Vyber si.“

„Nejdeš o chvíľu do práce?“ Môj hlas je tlmený vankúšom, prikrývkou aj plachtou. Zahrabala som sa čo najhlbšie a v blízkej budúcnosti nemám v pláne vyliezť.

„Až o ôsmej.“ Nejasne počujem, ako prechádza po koberci, no zrazu zo mňa stiahne prikrývku, odhodí ju nabok a pozdraví ma úsmevom. „Takže sa obleč a vyrazíme von. Môžeme nadávať na mužské plemeno, ako dlho len budeš chcieť. Rozhodne je to lepšie, než sa uplakať na smrť. Ver mi, poznám to. Už som to zažila.“

Zatiaľ čo sa neochotne dvíham z postele, zagúľam očami. Toto sa mi na mame páči – chápe to, rozumie tomu. Aj ju otec opustil, už takmer pred šiestimi rokmi. Takže pokiaľ ide o rozchod, je mama celkom expert. Pravidlo číslo jeden? Evidentne neplakať dlhšie ako štyri hodiny. Len si nie som istá, či to platí aj v prípade, keď chalan odíde a potom sa vráti.

Pália ma oči, na hrudi cítim ťažobu, ale viem, že mama má ako vždy pravdu. Zostať v posteli a vyplakať si oči mi neprinesie nič dobré. Mama sa to naučila dosť tvrdým spôsobom. Pamätám si to. Takže aj keď sa mi nechce, prinútim sa vstať a postaviť sa na nohy. Vlasý mám stále mokré. Prehrabnem si ich prstami a porazenecky sa na mamu usmejem. „Promenáda. O dvadsať minút!“

Oči sa jej vrúčne, hoci trochu smutne rozžiaria a jej úsmev sa rozšíri. „To je moje dievčatko,“ povie. Predtým ako vyjde z izby, hodí do mňa vankúš.

Kým sa pokúšam urobiť so sebou niečo, vďaka čomu by som vyzerala aspoň trochu prijateľne, pustím si hudbu. Najmä temperamentnú populárnu hudbu, azda preto, aby som uverila, že som šťastná ako blcha. Lenže nie som a tá hudba ma ešte väčšmi rozčuľuje. Po piatich minútach ju teda vypnem a pustím sa do sušenia vlasov. Rozhodnem sa nechať ich rozpustené. Trochu sa namaľu-

jem. Oblečiem si najnovšie tričko. A svoje najlepšie úzke rifle. Ibaže ani potom sa necítim o nič lepšie.

Niečo po druhej s mamou vyrazíme na promenádu. Asi pol hodiny sa ponevieraime okolo obchodov, ale nálada sa mi nezlepší ani po tom, čo zistím, že tú peknú sukňu, ktorú som si v posledných týždňoch obzerala v obchode Abercrombie & Fitch, konečne zlacnili. Kúpim si ju a trochu sa na mamu usmejem, takže si prestane robiť také starosti. O chvíľu neskôr rozhodne nemusíme jedna druhú veľmi presviedčať, že v Pinkberry sa zastavíme po mrazený jogurt.

„Ak chceš,“ začne mama, „mohla by som sa o tom s Ellou porozprávať.“

Podarilo sa nám nájsť voľnú lavičku pred cukrárňou oproti obchodu Forever 21 a napriek tomu, že mám ústa takmer stuhnuté od mrazu, podarí sa mi opýtať: „Porozprávať sa s Ellou o čom?“

Mama sa na mňa pozrie, ani čoby som mala stuhnutý aj mozog. Pokrúti hlavou, naberie si za plnú lyžičku mrazeného jogurtu a pokračuje: „Nechápem, čo si myslela. Nie je od nej fér takto ti Tylera predhodiť. Je normálna?“

„Ona mi ho nepredhodila,“ zamumlem a pokrčím pleciami. Oči sklopím naspäť k tégliku, ktorý držím v ruke, a plastovou lyžičkou sa chvíľu pohrávam so svojím mrazeným jogurtom. Má jedinečnú príchuť, je v ňom plno jahôd a čučoriedok, a keď ho dojem, s najväčšou pravdepodobnosťou sa mi vráti najmenej polovica kalórií, ktoré som spálila dopoludňajším behom. Dnes ma to však netrápi. „Zinscenovala to tak, ako keby išlo o veľmi naliehavú záležitosť. Myslela som si, že je tehotná, a tak som sa jej na to spýtala.“

Mama sa takmer zadusí. Zadíva sa na mňa s hrôzou v očiach, no vzápätí sa nahlas rozosmeje. V snahe upokojiť svoje detinské chichotanie si zaborí tvár do dlaní. „To hádam nie!“

„Veru áno.“ Zrazu cítim, ako mi horia líca, preto si do úst hodím jahodu a čakám, kedy sa mama prestane smiať. „Chcem povedať... teoreticky je to možné. Ešte nemá štyridsať.“

„Panebože, ešte nemá štyridsať!“ Mama potichu zapíska, ale potom jej črty stvrdnú, lebo si uvedomí, že sa mi podarilo odviešť ju od témy. „Aj tak sa s ňou porozprávam,“ vyhlási.

„A čo jej povieš?“

„Môžeš udržať svoje dieťa od môjho dieťaťa, kým ich ten chlap, za ktorého sme sa obe vydali, zabije?“ vyhrkne mama a zo všetkých síl sa pokúša nevybuchnúť do smiechu. Z toho, ako prižmúrim oči, musela vytušiť, že ma to veľmi nepobavilo, lebo si odkašle a pozrie sa na mňa oveľa úprimnejšie a ponúkne mi realistickú odpoveď. „Len ju chcem požiadať, aby sa ubezpečila, že ťa Tyler nechá na pokoji.“ Zdvihne téglík so svojím mrazeným jogurtom a ponad jeho okraj ma uprene pozoruje. „Samozrejme, ak to tak chceš.“

Spôsob, akým to povie, pomaly a dvojzmyselne, ma prinúti zdvihnúť obočie. „Po prvé, mamí, nepotrebujem, aby si sa do toho miešala. A po druhé,“ poznamenám, „ako to myslíš?“

„No,“ zaváha a pomaly položí téglík na lavičku, „si si istá, že už nechceš Tylera, citujem, *nikdy, nikdy, nikdy, nikdy, nikdy vidieť?*“

Skúma moje oči, ako keby v nich hľadala pravdu, a aj keď neskrývam nijaké emócie, začnem rýchlo žmurkať v chabom pokuse prinútiť ju uhnúť pohľadom. Trochu ma mátie, prečo niečo také vraví, a ako keby som už v ten deň nebola dosť zúrivá, znova mi prasknú nervy. „Samozrejme, že to viem určite! Nemala by si práve ty rozumieť, aké to je, keď od teba niekto odíde?“

Mamu to zjavne ranilo. Pri pohľade na ňu si okamžite uvedomím, že moje slová nevyzneli tak, ako som ich myslela. Mama dokáže o otcovi rozprávať donekonečna, čo v jej ponímaní znamená nahrádzať jeho meno sériou nadávok. Robí to posledných šesť rokov. Akurát, že o trpkkej pravde, že od nej odišiel, hovoriť nechce. Pravdepodobne sa jej nepáči, že som sa o tom zmienila, lebo sa odo mňa odvráti a postaví sa. „Už by sme mali ísť domov. Ako si povedala, čoskoro musím ísť do práce.“

Prázdny téglík zahodí do odpadkového koša, ktorý je pri našej lavičke, a odíde bez toho, aby na mňa počkala. Zastonám. Viem, že

sa hnevá. Po všetkých tých rokoch sa stále nedokáže zmieriť s tým, že ju otec nechal. Začínam chápať prečo. Hrozne to bolí.

Vinou tej poznámky sa cítim previnilo. Zoskočím z lavičky a vydám sa za mamou. Preplietam sa pomedzi ľudí a pokúšam sa ju dosiahnuť. Keď sa mi to konečne podarí, zostanem niekoľko krokov za ňou a mlčky ju nasledujem k autu. Kým vyjdeme na naše poschodie v parkovacom dome, príde mi z mrazeného jogurtu zle. Zvyšok vyhodím do smetného koša a potom bez jediného slova vkĺznem na sedadlo spolujazdca.

Mama takisto nevydá ani hláska. Šofériuje s očami upretými na cestu pred sebou a len občas, keď nás tesne míňa nejaké auto, sa jej pohnú pery, ako keby sa snažila potlačiť nutkanie zanadávať, a dva razy siahne dolu, aby zapla najprv rádio a potom klimatizáciu.

Trápia ma výčitky svedomia. Neznášam, keď sa so mnou nerozpráva, takže si chvíľu žmolím ruky v lone a napokon znížim hlasitosť rádia na minimum. V aute nastane takmer úplné ticho. Pozriem sa na mamu a ospravedlím sa. „Nemyslela som to tak, ako som to povedala.“

„Mala si pravdu,“ odvetí trochu podráždene. „Viem, aké to je.“ Keď zastavíme na semafore, oprie sa o operadlo a bez toho, aby mi venovala čo len pohľad, prekríži si ruky cez prsia. „Viem, aké je byť opustená a každý deň premýšľať, čo si urobila zle a či si niečo nemohla urobiť inak, aby si tomu zabránila. Viem, aké je cítiť, že nie si dosť dobrá. Viem, aké je vedieť, že nestojíš za to, aby s tebou ten človek zostal.“ Nakoniec mi venuje kradmý pohľad, z ktorého mi je jasné, že sa neskutočne hnevá. „No ty? Ty nevieš, aké to je.“

Pozriem sa na ňu. Znenazdajky neviem, či mám byť naštvaná, zmätená, alebo prekvapená. Vlastne všetky tie emócie cítim naraz. Hnevám sa na ňu, lebo vraví, že neviem, aké to je. Som zmätená agresivitou, ktorá z ničoho nič vyplávala na povrch. Som prekvapená, že sa vyjadruje takým spôsobom. Doteraz to nikdy neurobila. „Čože?“ Na nič viac sa spočiatku nezmôžem, ale po chvíli so škripajúcimi zubami zamumlem: „Presne viem, aké to je.“

„Nie, Eden, nevieš!“ trvá na svojom drsným a pevným tónom. V tom okamihu na semafore naskočí zelená, a tak chytí volant a prudko vyštartuje. „Tyler neodišiel preto, že by si tým problémom bola ty. Odišiel preto, lebo ním bol on. No ja? Ja som bola problém. Takže neporovnávaj naše situácie, lebo ja nerozumiem, ako sa cítiš ty,“ *myslela som si, že to vie*, „a ty zase nemôžeš vedieť, ako sa cítim ja,“ *myslela som si, že to viem*, „napriek tomu, že si myslíš, že to vieš.“ „Cítiš?“

Pozrie sa na mňa. „Cítila.“

Vtedy si uvedomím, že mama sa mi vlastne nikdy nezdôverila s tým, čo sa pred šiestimi rokmi stalo. Mám o tom iba základné informácie. Viem, že bola pre otca príliš pohodová. Viem, že otec bol pre ňu príliš organizovaný. Lenže neviem, či to tak bolo vždy. Spomínam si, že keď som vyrastala, večne spolu nesúhlasili a v kuse sa hádali, takže asi áno. Keď som mala dvanásť, otec odišiel na týždeň k svojmu bratrancovi Tonymu. Mama mi nepovedala, prečo odišiel, len sa usmiala a oznámila mi, že sa čoskoro vráti. S odstupom času je však zrejmé, že si tým vôbec nebola istá. V tom roku začal otec chodiť k Tonymu čoraz častejšie. Keď som ho v trinástich niekoľko dní nevidela, opýtala som sa mamy, či je otec zase u Tonyho. Pritiahla si ma k sebe a so zaslzenými očami mi povedala, že nie. Slzy boli jediné, čo som v nasledujúcich mesiacoch videla. Pochopila som, že otcov odchod jej nesmierne ublížil. Vedela som, že ju rozvod zničil. Došlo mi, že už nikdy nebude taká, aká bola predtým. Lenže som netušila, ako sa cítila. Nemala som odvahu opýtať sa jej na to a mama nemala odvahu povedať mi to. Až doteraz.

Asi minútu mlčím, potom sa spýtam: „Stále máš pocit, že nie si dosť dobrá?“

„Čo čakáš?“ vyštekne a rozhorčene rozhodí ruky, takže auto prudko zatočí nabok. Našťastie rýchlo zase chytí volant a auto sa vráti do pôvodného smeru. „Ella je štíhla, má dokonalé blond vlasy bez odrastených sivých častí pri korienkoch, pleť bez jedinej vrásky, jazdí rangeroverom a je právnička. Presne to má teraz tvoj otec.

A čo mal predtým? Niekoho, kto nevie upiecť bravčové mäso, ani keby si tým mohol zachrániť život, niekoho, kto nosí rovnošatu namiesto kostýmu, a niekoho, kto kedysi nabúral to debilné volvo, ktoré sme mali, lebo vletel do auta, ktoré šlo na diaľnici pred ním. Tvoj otec je perfekcionista, a ak si si to náhodou nevšimla, ja rozhodne nie som perfektná.“

„Myslíš si, že Ella je?“ zjačím s horiacimi lícami. Cítim povinnosť Ellu brániť. Pred tromi rokmi ma privítala s otvoreným náručím a odvtedy je tu pre mňa. Počuť mamu, ako o nej hovorí takým spôsobom, vo mne vyvoláva hnev. Takže namiesto toho, aby som sa postavila na jej stranu, rozhodnem sa pre Ellu. „Myslíš si, že počas rozvodu netrpela rovnako ako ty? Myslíš si, že nemusela celé týždne chodiť s Tylerom po súdoch? Myslíš si, že ju netrápia výčitky, že jej manžel takmer vymlátil dušu z jej syna, a napriek tomu si to vôbec nevšimla? Myslíš si, že sa každý deň neobviňuje za to, čo sa stalo? Lebo tak to je. Ella nie je perfektná a nie je taký ani jej život, takže SKLAPNI!“

V skutočnosti chcem povedať niečo úplne iné. *Si najlepšia mama na svete, akú som mohla mať. Možno máš každých pár týždňov vyrastené šedivé vlasy, ale tvoje vlasy vždy vyzerajú skvelo. Možno máš vrásky, no si taká pekná, že na ne vôbec nemusíš myslieť. Možno nie si najlepšia šoférka, ale nakoniec sa vždy dostaneš z bodu A do bodu B. Možno nie si právnička, no si skvelá zdravotná sestra, ktorá vždy vie, ako ľuďom pomôcť, a to dokonca aj mimo nemocnice. Možno nie si Ella, ale som rada, že ňou nie si.*

Chcem povedať aj niečo iné. *Aj tak máš väčšie šťastie. Máš Jacka, ktorý je veľmi milý, a Ella má otca, ktorý je hlupák. Takže kto je tu skutočný víťaz?*

Lenže nepoviem to, lebo som neskutočne rozzúrená.

„Jasné, máš pravdu.“ Mama pokýva hlavou, otrávene zagúľa očami a uškrnie sa. „Ella je tvoja druhá mama. Vieš o nej úplne všetko, však? Vyzerá to, že si ma nahradila Ellou rovnako, ako to urobil tvoj otec.“

Neveriacky vytreštím oči. *Odkiaľ sa to vzalo? Prečo sa tak hneváš?* „Čo je to s tebou?“

Mama neodpovie. Znova zvýši hlasitosť rádia a nechá ho hrať ešte hlasnejšie ako predtým, takže nepočujem ani vlastné myšlienky. Nepozera sa na mňa ani nerozpráva, na tvári má napätý výraz a prižmúrené oči. Urobím teda to isté. Odvrátim sa od nej, ruky si prekrížim cez prsia a hľadím von oknom. Schválne začnem kopať do prístrojovej dosky, lebo to neznáša, lenže tentoraz ma neokríkne, aby som dala nohy dolu, a tak ich dolu nedám.

Rádio reve celou cestou až domov. Mama ho vypne až potom, čo odbočí na príjazdovú cestu. Len čo zastaví, nevypne motor a nevyskočí z auta, ako to robieva zvyčajne. Napadne mi, že sa chce ospravedlniť. S prekríženými rukami a s nohami na prístrojovej doske sa na ňu pozriem a čakám. Črty na jej tvári sa trochu uvoľnili, no zrazu sa zatvári zmätene. Zadíva sa na mňa a potom za moje plece.

Zložím nohy z prístrojovej dosky, zvesím ruky a otočím hlavu tak rýchlo, že mi takmer odpadne, a vtom ho uvidím. Sedí na rohožke pred našimi vchodovými dverami, poťahuje si lem bieleho trička a nie je to nikto iný ako mizerný Tyler Bruce. Zase!

Naše oči sa stretnú, ibaže tentoraz sa neusmeje. Len sa postaví a čaká. A čaká a čaká.

„Vieš, aký je najväčší rozdiel medzi tvojím otcom a Tylerom?“ opýta sa mama pošepky. Zaváha iba na zlomok sekundy. „Tvoj otec sa nikdy nevrátil.“

Nezáleží na tom, ako úpenlivo mamu prosím, aby zaradila spia-točku a odišla, neurobí to. Vypne motor, vytiahne kľúče zo zapalovania, zavesí si ich na ukazovák a voľnou rukou zaťuká na volant, ale nevydá ani hláska. Nijaké utešovanie. Nijaké ubezpečovanie. Len príkry pohľad, ktorý ma núti vystúpiť z auta a čeliť človeku, ktorého nemôžem ani vidieť.

Prísť k nemu si vyžaduje obrovské množstvo námahy. Doslova za sebou vlečiem nohy. Posledný raz sa pozriem na mamu a očami jej vyšlem najsilnejšie SOS, akého som schopná. No len pokrčí plecami, prebehne okolo domu a rozhodne sa vojsť dovnútra zadným vchodom, aby nás vpredu nerušila. Tyler stojí na rohožke s rukami vo vreckách čiernych riflí a nepokojne si hryzie spodnú peru.

Zastanem niekoľko krokov pred ním a ruky si prekrížim cez prsia. Takto zblízka vidno, že má trošičku červené líce, a hneď sa začnem cítiť previnilo. Tak previnilo, že sa mu hanbím pozrieť do očí. Rozpačito kopem do betónového chodníka a očami spočiniem v bode tesne pod Tylerovým plecom. „Ospravedlňujem sa za tú fac-ku,“ zamumlem.

Tyler pokrčí plecami a mimovoľne sa dotkne líca. „To je v poriadku.“

Rozhostí sa ticho. Je také neuveriteľne trápne a nepríjemné, že je mi z toho do plaču. *Ako som mohla takto skončiť? Ako sme sa sem dostali?* Vzápätí si uvedomím dôvod a nutkanie rozplakať sa nahra-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Vieš, že ťa milujem?*.
Pokud se Vám ukážka líbila, na našem webu si môžete zakoupit celou knihu.